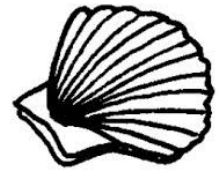

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja II. évf. V. szám 2019. május

Másfajta gazdagság

Sajátos helyzetemből fakadóan - Lengyeltóti és Kőszeg között ingázva -, hosszú időt töltök a volán mellett. Útitárs híján a töprenkedés vagy a rádiózás ideje ez. A minap, mivel későre járt, épp az esti mese következett a műsorfolyamban. Elbűvölt mind a forma, mind a tartalom. Gajdár Béláné zagyvarónai mesemondó *A szegény koma meg a gazdag koma* című magyar népmesét adta elő ízesen, színesen.

A mesebeli komák szerették, becsülték egymást. Egyszer szegény koma megszorult anyagilag, s kénytelen volt áruba bocsátani földjének egy részét. Gazdag komája többet adott neki a kértnél, majd amikor kiásatta az egyik terebélyes fát az újonnan szerzett birtokról, tömérdek aranypénzt talált alatta. A módos koma rögvést megtanácskozta feleségével, hogy valamilyen furfanggal a szegény komáéknak is juttatnak az ölükbe hullott vagyonyból. Először éjnek idején egy kitört ablakon csempészték be az aranyakat a szegény koma házába, ám egy befogadott vándor se szó, se beszéd elvitte magával mielőtt még a háziak megébredtek volna. Majd kenyérbélbe sütötték gazdagék az újabb adományt – ezzel egy koldus inalt el, mert fölfedezte benne a csillogó tallérokat. Harmadjára piros kendőbe bugyolálva a szegény komáék szilvásába akasztották, hátha ott szemet szúr majd a himbálózó csomagocská. Pont akkor támadt a szegény komának az az ötlete, hogy felesége kösse be a szemét, mert így szeretne kimenni a még megmaradt telekre. A motyó után érdeklődő gazdag ember hiába szaladt lélekszakadva a kiaggatott pakkot keresve – annak csak hült helyét találta. Nem sokkal ezután meghalt a szegény koma. Amikor gazdag komája közelebb lépett a ravatalhoz, földbe gyökerezett lábbal olvasta a halott homlokán kirajzolódó aranyló

betűket: „*Akit én ezen a földön gazdaggá nem tesz, nem teheti senki.*”

Mennyi bölcsesség rejlik, mennyi tapasztalat sűrűsödik ebben a gyönyörű magyar népmesében. Ugyanakkor mennyi értetlenség és gyanakvás motoszkál bennünk látva az ordító aránytalanságokat, egyesek dőzsölését, mások nyomorgását. Hányan vannak olyanok, akiket -Juhász Gyula szavaival- „minden jóból kizártak”, s „elhulltak a rögzös útfelen”. Miért éppen ők húzták a rövidebbet? És miért dárídozhatnak vég nélkül a percmemberkék, a haszonlesők, a senkiháziak? Titok... Az élet számtalan titokának egyike.

De nemcsak titkok kertjében lépdelünk folyvást, hanem lábunk előtt sorra nyílnak az isteni ígéretek drága virágai is. Közeledik a Pünkösöd. A Szentlélek kiáradásának ünnepe. Róla mondja Jézus: „Ha tehát ti, bár gonoszak vagytok, tudtok jót adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább adja menyeyei Atyátok a Szentlelket azoknak, akik kérik tőle.” (Mk 11,13) Azaz, kérhettek a Menyeyei Atyától bármit. Kérésetek a bizalmatok

jele. Ám, ha mégsem adatik meg nektek, ami után sóvárogtok, fogadjátok el azt is Isten iránti hűséggel. Nem így van ez a Szentlélekkel! A 7 ajándékú Lelket (Bölcsesség, Értelem, Jótanács, Tudomány, Lelki erősség, Jámorság, Istenfélelem) mindenki kapja, aki kéri. Jó, tömött, megrázott mértékkel mérnek „ölébe” az ilyenek, függetlenül társadalmi státuszától, életkorától, körülményeitől. Milyen boldogító, milyen vigasztaló ez! S akárhogyan szemléljük, ez az igazi gazdagság.

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

Fekete István

ÁLDOZÓCSÜTÖRTÖK NAPJÁN

Allelujás május zengett az erdőkben.

Fények úsztak a levegőben, csillogott a patak, az ég olyan végtelenül magas volt, mint tán még soha, s mégis-mégis végtelenül közel. Egy-egy felhő gomolygó ezüstvitorlával úszott a mérhetetlenségben, és a sok virág kósza illata részegítően telepedett szívemre.

A fű zöld, húsos és puha volt, a vadcseresznye virágos koronájában zümmögtek a méhek, a kakukk flótázott valahol a völgyben, melyből ezer száj és millió virág kiáltotta a magasságokba az élet köszönetét. És mindenütt, ahova a szem ellátott, zsendült az áldott vetés.

A föld szíve melegen, fiatalon dobogott.

A bokrok alján bogarak süttették csillogó szárnyaikat, és az öreg fűzfa lelógó gyöngye ágait megfűrösztötték játékos hullámok, melyek a hegyekből jöttek, és alig tudtak felmelegedni a síkság lassú folyásában.

A réten lepkék hintáztak át, s az ég fényes kékségében ölyvek rótták a levegő járatlan ösvényeit.

Csend van, mégis a színek fénye, az illatok felhőzése, a rügyekben pattanásig feszült terhesség mintha felolvadna messze zsongó zúgásban, mint amikor vihar jön messziről, sóhajtva szánt az erdők taraján.

Vagy tán orgonálnak valahol? Láthatatlan kezek talán ezredes hárfák húrjain szaladnak végig? Vagy a föld szíve dobban halk bongással tengermélységekben?

Nem tudom.

Csak érzem, hogy az örök nász lakodalmán éjfél van és nemsokára viszik a menyasszonyt az ágyasházba. Most még zengenek az eolhárfák a kökényvirágos domboldalon.

Az édes vágy remegve tárja ki a szirmokat és szíveket, de aztán lehullanak a párták az odaadás forrásá-

gában, csitulnak a vágyak, és el-süllyednek a beteljesülésben. Fakulnak a színek, és elszállnak az illatok.

A fészkek árnyán új életek pattannak, és a tavasz tündére valamelyik titkos májusi éjszakán még egyszer végigbolyong az erdei utakon. A virágok fel-emelik fejüket, apró madárszívek nászról álmodnak, és felsírnak az éji órán, amikor a könnyes szemű kis tündér sóhajtva még egyszer magához öleli a csalitokat.

.. Egy törpe szilfa árnyékában húzódok meg, és a tavasz misztériumán tünődöm. Elöttem bóbiskol az uhu. Nagyon jó helyen van. Igazi sátor, sötét, mint a pince, széles kilövással.

Most kel fel a nap. Sugarai még hosszú árnyéket vetnek nyugat felé. Alig mozog valami. Előbb egy nyúl baktatott át előttem, olyan sután és vakon, mint akinek súlyos gondjai vannak. Majd nekiment az uhunak. Baglyom nagy szemeket meresztett a szórakozott kanálfülűre, majd harcias állásba helyezkedett. Erre aztán a nyúl elvágtatott.

Megszólal az első szürkevarjú - nekik szól kirándulásom - valahol az erdő szélén. Hangja után: mint-ha közeledne. Jó tempóban jöhet, mert már egészen közel károg. Baglyom is felfújja magát, és szaporán pislog.

A varjú már felette kering, mind lejjebb, lejjebb..

Uhum szemrehányóan néz felém.

Na, mi lesz? - olvasom tekintetéből. - Meddig idegesít még ez a nyavalyás? Gyerünk azzal a pukkanással!

Én más véleményen vagyok. Kell ez a kis lárma reklamálnak, mert ha mindjárt lelövöm, gyanús lesz a dolog. A varjú egy-két forduló után felül egy mellettem levő száraz fára, és onnét sértegeti a baglyot. Ennél okosabbat nem is tehetett volna! Egy perc múlva már ketten vannak. Aztán hárman. Fújják a riadót.

Most egy karvaly húz a rét felől, és hoz a karmai közt valamit. Sajnos nem tudok rálőni. Messze van. Varjaim se szó, se beszéd, faképnél hagynak, utána a karvalynak.

Uhum ismét benéz a nyíláson, és szemével azt mondja:

-Hát kellett ez neked? Hagytad rongálni az idegeimet, ahelyett, hogy odapörköltél volna. Nem is tudom, miért jöttünk ki.

Bűnbánóan pislogok vissza.

Baglyom ismét felfelé néz, majd rám. Mintha azt mondaná:

- No most!

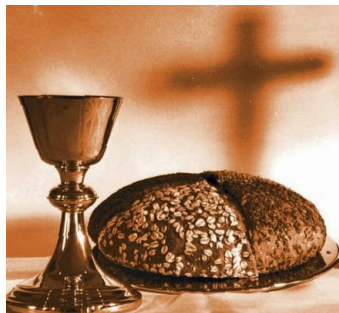
Nagy igyekezettel huzakodom lövéshez. Ilyen csendesen csak „rendesebb” madár szokott jönni. Hát nem egy rongyos szürke jött vissza hangtalanul? Amint a nyílás előtt elfordul - nincs tíz lépésre se - lelövöm. Hát ez fájdalommentes halál lehetett, az bizonyos. Egész pamacs tollak úszkálnak a levegőben. Lövésemre nagy károgás körös-körül. De a hangok egyforma távolról jönnek. Hallották a lövést, a pajtás eltűnt, gyanús a helyzet. Jobban is szeretem magasról lőni a varjút, mert ha a pottyanás messziről látszik, rendesen jönnek a komák „siratni”. Siratás közben némelyik sirató is a porondon marad, amire aztán a többi már nem hajlandó ilyen veszélyes szertartáson részt venni.

Baglyom megint jelez. De nem nagy respektussal. Egy vörösvércse jön. Vívójogva támad. Fáradhatatlanul. Nem szeretem, mert fárasztja az uhum. Igaz, az már később feléje sem néz, csak a fejét kapja le a suhogás elől, mégis annyira leköti a baglyot, hogy másra nem figyelhet.

Kidugom a fejem a nyíláson, figyelemzetve egyébként kedves madaram, hogy egy rendes vörösvércse ilyenkor a mezőn „dolgozik”, és nem lopja a napot. El is vonul nagy méltatlankodva. Még ő volt megsértve, mert visszarikácsolt valamit.

Most azután csend van. Egy-egy károgás hallatszik, de olyan rekedt, öreges hangon, amelynek gazdája valami sokat próbált anyó lehet. Ez ugyan nem jön ide.

Bóbiskolunk. Gerlék jönnek-mennek, csókák kiáltoznak magasan a fejem felett, s a bagoly most egy pacsirtát nézeget, mely trillázva emelkedik felfelé. A faluban a nyugalmas ünnep délelőtt kezdődik. Az ünneplő csizmák most kapják meg a kellő fénymáz-mennyiséget, hogy azután töméntelen kefecsiszolás után a Mari szeme megakadjon rajta. Mert fényes csizma nélkül nem ünnep az ünnep; legalábbis rendes helyen nem.

Baglyom már nagyon elunta magát. Összehúzódva hunyorog. Talán alszik is már. Levél sem mozdul. A legelő szélén most szállt le két gólya. Uhum is arra fordul. Úgy látszik, érdeklik a piros lábú vitézek. Nem tudom, mit néz rajtuk annyira.

Most látom csak, hogy uhumnak mennyivel jobb szeme van, mint nekem. Nem a gólyákat nézi ő, hanem egy szürke árny imbolyog a bokrok mellett, alighanem héja. Már itt is van.

A bagoly felfújta magát, előrehajolva csattogtatja csőrét. Lőni nem tudok még, mert köztünk van a bagoly, s a héja félmagasan jön. Most vág a bagolyra, de olyan kétségbeesetten közel, hogy várnom kell. Most fordul. Aztán - a lyukon egészen kihajolva - lelövöm.

Egy-két fogoly mama itt a környéken, azt hiszem, hálával gondolhat rám.

A lövésre újabb varjúkárogás. Ketten jönnek. Szeretnék egy-egy szép duplát csinálni, aminek az a következménye, hogy egyiket se tudom meglőni. Az elsőt elstettem, a másodikat pedig elkéstem. Valami kis toll hullik emlékébe.

Uhum a fejét csóválja, és igaza van...

Most már aligha jön valami. Meleg kezd lenni, és egy nagy dongó mindenáron a bagoly fejére akar szállni. Az méltatlankodva kapkod feléje.

Jó lenne hazamenni, de valami bágyadt lustaság fog el. Csak gondolataim járnak...

Csupa napfény a határ.

Messze faluk harangjai most kondulnak elsőt misére. Sokáig úszik a mély zengés ködlő messzeségekbe, és magam előtt látom az apró templomokat, hol napsugár táncol az öreg padokon, és megaranyozza a zászlók fakó selymét. Az oltáron égnek már a gyertyák, és hervadó virágfüzérék fanyar, templomi illata száll a levegőben. Egy-egy koppanás kél a kőkockákon, melyet összevissza dobálnak a falak, míg elveszik az örökmécs táján.

A padokban egy-két öreg anyóka ül csak talán, lapozgatva a kapcsos imakönyvben. Nekik igazán elmúlt már minden tavasz...

... Ugye, öreg baglyom, nem illik most már ünnepet rontani? A ragadozók fészektáját is két karjával őrzi ma a csend, ott is aggódó szívek dobbannak...

HOGY IMÁDKOZIK A FÉRFI?

„Nem tudok imádkozni...”, „Nem érzem Isten jelenlétét...”, „Nem tudok annyit beszélni, és énekelni, mint mások. Akkor én nem is imádkozom jól?”. Gondolom férfitársaimnak ezek a mondatok nem ismeretlenek.

Sokszor tépelődöm azon, hogy ahhoz, hogy érezzem Istent: hatalmas érzelmi kitörésekkel kell énekelnem, ujjonganom? Valahogy úgy érzem, ha ezt kellene tennem, akkor nem lennék igazán önmagam, mintha álarcot kellene vennem, hogy jó istenkapcsolatom lehessen. Mielőtt nagyon belemennék, szeretném tisztázni, hogy Isten mindenkit személyesen hív magához, és mindenkinek személyesen kell válaszolnia Isten hívására. Nőként, férfiként, apaként, anyaként, feleségként, férjként, munkásként, gazdagként, szegényként. Viszont itt az általános vonásokról, irányultságokról szeretnék beszélni, ami mindenben valamilyen módon, arányban megvan.

A pszichológiában kutatások szólnak arról, hogy a férfi és a nő hogyan viszonyul saját magához, hogyan kapcsolódnak, hogyan szeretnek. Azt állapították meg, hogy a női irányultság főként önmaga felé, a környezete felé fordul, azt próbálja szépíteni, kitölteni, otthonossá tenni. Ezért van az, hogy a nőknek fontos az öltözködés, fontos a ház, lakás kialakítása, fontos a családi összhang, a családi béke.

Ezzel szemben a férfi irányultság sokkal inkább saját magából irányul kifelé, akar másnak adni, akar valamiért/valakiért tenni. Férfiként szeretünk ajándékot adni barátnőnknek/feleségünknek, szeretünk nagyvonalúak lenni, és szeretjük ha csodálnak minket, mert akkor sokkal többre vagyunk képesek. A pszichológia megerősíti, hogy minden emberben megvan mind a két irányultság, de általában a férfiakra jellemzőbb a férfi irány, a nőkre pedig a női.

Én most szeretném ezt az Isten felé való kapcsolatunkra

is kicsit lefordítani. Istenről tudjuk, hogy közelít felénk, megszólít. Mi erre szeretnénk a „magunk módján” válaszolni. A női irányultság esetén hogyan válaszolunk Isten szeretetére? Meleg, otthonos környezetben énekelünk neki, elmondjuk mennyire fontos a közelsége, mennyire jó, hogy átölel minket. Istent beengedjük a saját kicsi világunkba, és jól érezzük magunkat vele. A férfi irányultság ezzel szemben milyen? Hogyan tudunk adni Istennek, hogyan tudunk vele férfiasan találkozni? A férfi inkább kifelé néz. Ez nem jelenti azt, hogy ne engednénk be Istent a szívünkbe, sokkal inkább arról, hogy más-képp.

Isten felé való szeretetünk abban nyilvánul meg, hogy tovább szeretünk. Tovább szeretni úgy tudunk, hogy nem magunkra zárjuk az ajtót, és elbújunk a nagy meghittségbe, hanem mások felé továbbadjuk azt, amit kaptunk.

Számomra Isten szeretetére való válaszom az, hogy a világomat, ameddig éppen ma, éppen most terjed, szeretettel nézem, és gondolkozom, hogyan tudnám jobba tenni. Azon töprengök minden reggel, hogy hogyan szeressem jobban a feleségemet; a mai nap hogyan tehessek többet a környezetemért. Hagyom-e, hogy a világból áradó nehézségek elvegyék a kedvem attól, hogy jót alkoszak? Hagyom-e, hogy a szenvedésem miatt nyavalyogjak, ahelyett, hogy beleállnék és azt mondanám: „Szeretek annyira, hogy ezt is kibírjam”?

Kedves férfiak! Ha nem érzitek Isten közelségét, nincs semmi gond. Vizsgáljátok meg, mit tesztek meg nap mint nap a feleségetekért, családotokért, kollégátokért. Milyen érzéssel tölt el, amikor egy nehéz, de sikeresen végigharcolt nap után elmész aludni? Isten ilyenkor mutat meg valamit abból a szeretetből, ahogyan ő szeret minket férfiként.

Ágh István

Virágosat álmodtam

Édesanyám,
virágosat álmodtam,
napraforgó
virág voltam álmomban,
édesanyám,
te meg fényes nap voltál,
napkeltétől
napnyugtáig ragyogtál.

**SZERETETTEL KÖSZÖNTJÜK AZ
ÉDESANYÁKAT!**

Rab Zsuzsa: Vaspántok

Ha így szólnék a kedves,
fiatal kalauzhoz:

- Kalauz úr,
hogya ma este hazamegy,
ölelje meg nagyon a feleségét,
dicsérje meg, ami épp rajta van,
akár az ócska pongyoláját -
Ha így szólnék -
ugye... bolondnak tartanának?

Ha így szólnék a bottal kopogó
nyugdíjas bácsihoz a boltban,
mikor épp forintjait guberálja,
végül leváogat tíz dekát
a "kicsit-hosszabb-lelt" kenyérből:
- Bácsi! Itt van ötszáz forint.
Tegye el, kérem. Épp ma kaptam.
nem számítottam rá. Fölösleges. -
Ugye, bolondnak tartanának?

Ha így szólnék az útkövezőkhöz:
- Útkövezők!

Én ezt a kis kavicsot elviszem,
mert az erezetében
lehorgadt Krisztus-fejet látok.
Engedjék meg, hogy elvigyem! -
Ugye, bolondnak tartanának?

Ha így szólnék a torzonborz ka-
maszhoz:
- Gyere, fiam,
üljünk le valahol, s te elmeséled,
mitől nőtt vállig a hajad,
mi ellen mered ez a tüske
tejes arcod körül,
s egyáltalán, mitől vagy te ilyen
kérlelhetetlen? -
Ugye, bolondnak tartanának?

Ha így szólnék padon sütkérező,
újságpapírból eddegélő nénikéhez:
- Néni, jöjjön velem,
amit szeret, azt főzök vacsorára,
puha ágyat vetek,
előtte pedig mindent elbeszélhet,
a menyasszonykorát,

azt a szülést, a császármetszést is,
és szegény jó ura szívszélhűdését,
és hogy mivel ültette be a sírját,
és hogy milyen a szomszédasszony,
azt is, hogy a fia hogyan él Kana-
dában,
meg hogy mit írt föl, és mire, az
orvos.
Mindent apróra elbeszélhet.
Sóhajtozhat és imádkozhat az ágy-
ban.
De éjjel egyszer - maga ügyis sok-
szor
fölébred -
keljen fel, takarjon be engem,
mert éjjel mindig lerúgom a taka-
rómat ...
Ha így szólnék -
ugye, bolondnak tartanának?

Konvenciók, bevett szokások
hideg vaspántjai
szorítják lüktető,
eleven húsíg lenyúzott szívünket.

Sarah Bíboros: "Minden nemzetnek jogában áll különbséget tenni a valódi menekültek és a gazdasági migránsok között"

Minden nemzetnek jogában áll különbséget tenni a valódi menekültek és azon gazdasági migránsok közt, akik nem osztják a nemzet kultúráját – mondta Robert Sarah bíboros, az Isteniszteleti és Szentségi Kongregáció guineai származású prefektusa.

A bíboros vasárnap a Lengyelországban rendezett Europa Christi konferencián szólalt fel, ahol Lengyelországról úgy beszélt, mint amely ország nem hajlandó elfogadni a migránsok elosztásának "logikáját", amelyet "egyes emberek ki akarnak kényszeríteni".

Sarah bíboros beszédéről a Gosc lengyel magazin adott tudósítást. A magazin szerint a bíboros hangsúlyozta, hogy jóllehet minden migráns emberi lény, akit emiatt tisztelni kell, a helyzet azonban így is összetettebbé válik, ha az illető más kultúrájú vagy más vallású, és veszélyt jelent a befogadó nemzet közjávára.

A bíboros szerint a világ vezetői nem kérdőjelezhetik meg "valamennyi nemzet jogát arra, hogy különbséget tegyen [a hazájukból elüldözött] politikai vagy vallási menekültek, és a gazdasági migránsok között, akik a lakóhelyüket kívánják megváltoztatni", különösen anélkül, hogy alkalmazkodnának az új kultúrához, amely befogadja őket. "A liberális individualizmus ideológiája olyan keveredést hirdet, amit az országok és kultúrák természetes határainak lerombolására terveztek, és amely egy nemzeteket

meghaladó, egysíkú világhoz vezet, ahol csak a fogyasztás és a termelés számít." – fogalmazott Sarah bíboros.

Ferenc pápa szavait idézve a bíboros azt mondta: az európai nemzeteknek fel kell vállalniuk annak felelősségét, ha destabilizálták azokat az országokat, amelyekből a migránsok érkeznek, azonban még ez sem jelenti azt, hogy tömeges bevándorlással saját maguk megváltoztatását kellene elfogadniuk.

Sarah bíboros panaszt emelt Európa szekularizálódásával szemben, azt állítva, hogy a kontinens példátlan civilizációs válságon ment keresztül az utóbbi két évszázadban, amelynek lényegét Friedrich Nietzsche fejezte ki, amikor azt írta: "Isten halott és mi öltük meg őt."

"Európa azóta folyamatos válságban van, amelyet többek között ateista ideológiák okoztak, olyanok, amelyek most nihilizmusba csapnak át." – mondta a bíboros.

Sarah bíboros szerint a Szovjetunió összeomlása után, amikor több ország visszanyerte a szabadságát és a demokráciát, úgy tűnt, hogy egy új, pozitív korszak kezdődik el Európában. Az Európai Unió azonban úgy döntött, hogy nem tér vissza a kontinens keresztény gyökereihez, hanem helyette az intézményeit olyan absztrakciókra alapozza, mint a szabad piac, az egyének egyenlősége, és az individualista emberi jogok.

Sarah bíboros szerint ez hiba volt, mert valamennyi törvényt az emberi méltóság koncepciójára kellene alapozni, amely méltóság viszont csakis Istentől származhat. "Európa, ami a Krisztusba vetett hitre épült, leválasztva a keresztény gyökereiről most a csendes hitehagyás korszakát éli." – tette hozzá a bíboros.

Forrás: katolikusvalasz.blog.hu

Égtájak és én

Legutóbbi vérmérgézősem következtében az égtájak összekeveredtek bennem. Odalett a hajdani biztos tér-tudásom. Annakelőtte idegen helyen, álmomból riasztva is tudtam, hogy merre van az ajtó, a főtér, észak, dél meg a többi. Most nem tudom. Négy hónapja jöttem haza a kórházból, de a tájékozódásom még mindig nem a régi. Otthon sem, ahol Évámmal élünk, ahol gyermekeinket fölneveltük, ahol kemény munkával, ezernyi ötlettel járultunk hozzá a kétszáz esztendő ház rendbehozatalához, belvilágának kialakításához, a szobák elrendezéséhez.

A kórházakban nem zavart a változás, vagy nem tudtam róla. Egyrészt több kórházat is megjártam itthon és külföldön, ráadásul műtétek sorát végezték rajtam, tehát mondhatnám, hogy a legkisebb bajom is nagyobb a tájékozódási zavarnál, hisz ezután úgyse fogok erdőkben-hegyeken csámborogni, kirándulni, idegen városokban lábatlankodni.

*

A mi lesz velem kérdés soha nem merült föl bennem. Már ami evilági jövőmet illeti. Rendíthetetlennek éreztem magam mellett és mögött feleségem és gyermekeink szeretetét, támogatását. Meg Józsi atyáét, gyóntatómét.

Szorongást keltett bennem, de megrendülést, vagy éppen különösebb félelmet nem, hogy lábszámom 50%-kal csökkent.

Ennél rettenetesebb volt a hónapokon át tartó rémálomsorozat, miszerint mozogni ugyan tudok, de helyemet elhagyni képtelen vagyok. Ez számtalan álmomban kísértett. Például ülök otthon nagypám, nagyanyám, édesanyám, Annyal nénikém között a decsi háztól három lépésnyire, a friss, tavaszi fűben, amikor elered az eső. Éppen három lépésre, a tornác alatt egy ponyva. Hoznám gyorsan, de lassan sem megy. Nyúlok, nyújtózok, ám kezem nem ér oda, a lábam pedig képtelen moccanni, nem hogy egyet, vagy kettőt lépni.

Hasonló történik valahol Baranyában, Villány közelében. A talaj itt is egészségesen zöld, ám hepehupás. Évámmal, bátyámmal és feleségével meg édesanyámmal egy kis huppanóban ülünk, heverünk, amikor meglátom Bocz Gyulát, a szobrászt, haláláig legjobb barátomat egy, a miénkhez hasonló helyen feleségével, meg egy-két közös barátunkkal. Sietnék hozzájuk, mindenem mozog, ám a lábam ismét engedetlen.

Ugyanilyen álmom, de másmin, amiben filmfölvételre várok negyedmagammal, két órán át egy sűgölyük méretű üregbe préselve. Itt egyszerűen lehetetlen volt mocorogni... Fölöslegessé vált az égtájak ismerete is, mert tájékozódási képességem elvesztése, mintha inkább személyem elvesztését jelentené.

Hol vagyok?

Vagyok-e még?

*

Szinte semmi sincs, amit ne tudnék elfeledni. Pötyögöm e cikkekért, odakünn madár száll az ablak előtt, s menten nem tudom, hogy mivel akarom folytatni

Czakó Gábor

Túrmezei Erzsébet

Csak alagút

Ahogy az alagútba értünk, egy kicsi lány fölsírt nagyon. Édesanyja hiába békítette: "Mindjárt kiérünk! Ne sírj csillagom!"

Végigkísért a rémült sírás, végig a biztató szavak: "Meglátod, milyen hamar világos lesz! Meglátod, milyen szépen süt a nap!"

És ez a kedves, biztató szó égi üzenet volt nekem, amint egyre csengett a nagy sötétben: "Hamar kiérünk! Ne sírj, gyermekem!"

Hisz Jézus is így biztat mindig a sötét alagúton át.

A végtelennek tetsző éjszakában egyre hallok vigasztaló szavát:

"Hiszen hazatartunk a fénybe! Hamar elérjük a kaput, és akkor minden sötétségnek vége! Ne félj, ne sírj! Hiszen csak alagút!"

Kiértünk, nevetett a napfény. A kisleány is nevetett. "Csak alagút!" – ismételtettem egyre magamban a drága feleletet.

1951

POKOLI TŰZBEN MARADTAK SÉRTETLENEK A BIBLIÁK

Elkeserítő egy templomot leégve látni, Nyugat-Virginában mégis sajátos öröm származott belőle. Amikor a tűzoltók megérkeztek a Freview Ministries Church-be, Grandview-ban (Nyugat-Virginia), eléggé meglepődtek azon, amit láttak.

Az épületet elpusztító tűz olyan forró volt, hogy egy ponton vissza is kellett vonulniuk, de amikor átmentek az elszenesedett roncsokon, észrevettek valami rendkívüli dolgot.

– Az eszeddel tudad, hogy itt mindennek hamuvá kellett volna égnie. Mégis, egyetlen Biblia és kereszt sem sérült meg – irták a tűzoltók a hivatalos oldalukon. A képek magukért beszélnek: Érdemes elolvasni a hozzászólásokat a tűzoltóság Facebook oldalán, rendre előkerültek a kommentelők életében előforduló hasonlóan csodaszámba menő történetek.

(Forrás: Coal City Fire Department)

Innen és túl

Kitekintő

Miként a folyó két part között folyik, életünk is az innen és túl feszültségében telik. Az innen azt jelenti, hogy még nem értünk célba, hogy még úton vagyunk. Amikor megszülettünk, még mindenben innen voltunk, aztán elkezdődött a keresés, a másik, a túlsó part feltérképezése.

Azzal, hogy járni, beszélni tanultunk, eszmélkedtünk, elindultunk, hogy eljussunk oda, ahol célt és értelmet találunk az életünknek. Az emberlét örökös zarándoklat, az innen és túl közötti szüntelen vándorlás. Amikor elérünk valamit, eljutunk valahová, megpihenünk, aztán továbbmegyünk. „Túl vagyunk rajta” – szoktuk mondani egy vizsga, bármilyen más erőpróba, netán valami sorsfordító vállalkozás után. Sokszor a túlélésért folyik a harc, egy-egy megoldhatatlannak tűnő helyzetben a megoldásért, a mélységből való kilábalásért. Reggel, amikor fölkelünk, még innen vagyunk, de estére a nap minden ügyes-bajos dolgán túljutunk, és alaposan elfáradunk. Az idősek már elmondhatják, hogy „Túl vagyunk az innen, lassan majd elmegyünk, a túlsó partra átkelünk.” Azonban amíg innen vagyunk, félünk az átkeléstől, félünk az életől, s még inkább a haláltól.

Olyan ez, mint a vizsgadrukk, amely megbénítja, elnémítja még a jól felkészült diákot is. Amíg innen vagyunk, szorongunk, félünk a túlsó parttól s az oda vezető úttól. „Az elmúlástól tetten érten” botladozunk az innenső parton, miközben félve tekintgetünk a túlsó félre. „A semmi ágán ül szívünk”, s vacogva gondolunk a ránk leselkedő „néma csendre”, a halálra. Az elvesztéstől való páni félelem a bőrünk alá bújlik és megbénít bennünket, mint a vizsgázó diákot. Innentől kezdve jobban féljük magunkat mindennél és mindenkinél. Elesetségünkben mi is olyanok vagyunk, mint az emmausi tanítványok, nem vesszük észre, hogy nem vagyunk egyedül, hogy mellénk szegődött Valaki az úton. Csak akkor tudunk túljutni a félelmeinken, ha fölismerjük, hogy az útítársunkban a Túlhanival találkozunk.

A Húsvét az innenivel és a túlhanival való találkozás különös eseménye, mivel a föltámadt Krisztus egyszerre jelenti mindkettőt számunkra. Jézus a síron innen és a síron túl is találkozik tanítványaival, s ezzel azt üzeni, hogy van másik part, s van híd, átjárás az immanens és a transzcendens között. Az innen és a túl immár nem két külön világ, amit szakadék választ el egymástól, mert Benne e kettő egygé olvad össze. Általa nekünk is szabad utunk van az atyai házba, miként a tékozló fiúnak, s már jó előre megízlelhetjük a feltámadás jó ízét, éltető erejét. Csupán arra van szükségünk, hogy még a síron innen találkozzunk a síron túli Jézussal, a Föltámadottal, és merítsünk Isten adta kincseiből. Amikor húsvét után meglátogatja rejtőzködő tanítványait, így köszönti őket: „Békesség néktek”. A sálom (béke) azt a lüktető teljességet jelenti, melyben az élet él és élni akar. Élni és nem félni, sőt szeretni, mert enélkül nincs igazi élet, és nincs gyógyulás. Jézus megmutatja a sebeit, amelyek immár begyógyultak, mert az irgalmas szeretet a sebeinkre gyógyírt tehet, s az irgalommal átítatott szív tud csak gyógy-

ulni. „Tedd a szívemre kezed, hogy behegedjenek rajta a töménytelen sebek” – írja Zelt Zoltán egyik imádságos versében. Isten békessége minden értelmet felülír, felülhalad, ily módon megmagyarázhatatlan, de Jézus Krisztusban mégis tetten érhető. Az ő békéje terem bennünk is békességet, kard helyett kelyhet adva a kezünkbe, az utolsó vacsora kelyhét, hogy a harcot békévé oldja bennünk a fájdalmas emlékezés. Jézus békéje nem beletörődés vagy megalkuvás, hanem az irgalmas szeretetről való tanúskodás. Az innen és túl Krisztusa, a túlnani világ tanúja rálehel a tanítványokra, hogy a Lélek erejével ajándékozza meg őket, s megbékélésre buzdítsa mindnyájukat. Mindez számunkra is azt jelenti, hogy a Föltámadt közelében isteni erők áramlanak belénk, hogy a békesség követeivé tegyenek minket.

A túlnani világ másik nagy kincse a reménység. Két tanítvány reménytelenül ballag hazafelé, amikor melléjük szegődik Jézus, hogy egészen Emmausig kísérje őket (Lk 24). Először kérdez, aztán az Írást magyarázza, végül enged a tanítványok unszolásának, akik kérik: „Maradj velünk,

mert este van, a nap is lehanyatlott már!” Betér hozzájuk, megtöri a kenyeret, mire megnyílik a szemük, s fölismerik őt, de eltűnik előlük. Ekkor reménység támad a szívükben, s visszatérnek Jeruzsálembe a többi tanítványhoz.

Míg az innen Jézusát siratták, a túlnani Krisztussal találkoztak, és ismét reménységre gyúltak, melynek záloga maga Krisztus volt, aki elkísérte őket az úton, s ígéretéhez híven velük is maradt mindvégig. A Föltámadottnak a harmadik kincse a szeretet. Jézus a nagy halfogás és ebéd után Péterrel beszélgetvén háromszor is megkérdezi: „Szeretsz-e engem?” E három kérdés semmiképp sem számonkérés, inkább bátorítás. Jézus nem kérdez semmi másról, különösen nem a tagadásról, csak a szeretetről. Ezzel azt üzeni, hogy innen és túl nincs nagyobb és drágább kincs, mint a szeretet. Mert „végül megmarad a hit, remény, szeretet, e három s ezek közül legnagyobb a szeretet” (1Kor 13). Ezért minden igazán mély és bensőséges kapcsolat kötőanyaga csak egy dolog lehet, mégpedig a szeretet. Innen és túl ez az egyetlen olyan „valuta”, amely konvertálható, itt is, ott is beváltható. Végül is semmi mást nem vihetünk magunkkal a nagy utazásra, mikor átkelünk a túlsó partra, csak a szívünkbe gyűjtött szeretetet.

„Szeretsz-e engem?” – kérdezi Jézus Pétertől, s ezzel azt üzeni neki: „Nem neheztelek rád egyáltalán, én és az én Atyám is szeretünk téged.” Mikor megszülettünk, útra kelünk, hogy az innen és túl között vándorolva naponként, s egyszer végleg átjussunk a túlsó partra, a túlnani világba. Jézus átjárhatóvá tette és teszi számunkra az innen és a túl világát, hogy a szeretet erejét és jó ízét már itt és most megízleljük és bátran kimondhassuk: „Szeretetre születünk és nem gyűlöletre.”

Simon István
lelkész

“SENKI SEM SZÜLETIK TRANSZNEMŰ-NEK” – FÉLMILLIÓS MEGTEKINTÉS-NÉL JÁR A GYERMEKORVOS VIDEÓJA

Egy hét alatt több mint félmillióan látták a Facebookon azt a feliratos videót, amelyben egy amerikai gyermekorvos, Dr. Michelle Cretella beszél a nemekről.

“Gratulálok, egy fiú!” Vagy: “gratulálok, egy lány!” – Húsz évnyi gyermekorvosi pályafutásom alatt így kezdődött a kapcsolatom a legtöbb páciensemrel.

A testünk meghatározza a nemünket, a biológiai nemet nem kijelölik. A nemünket a fogantatástól a DNS-ünk felépítése határozza meg, belekódolva testünk minden sejtjébe. Az ember nemisége bináris: vagy van egy normális Y-kromoszóma és férfivá fejlődik, vagy nincs, és akkor nővé fejlődik.

Legalább 6500 genetikai különbség van a férfiak és a nők között.

A hormonok és a műtétek nem tudnak változtatni ezen.

A gondolkodásunk és az érzéseink lehetnek tényszerűen igazak vagy hibásak. Például, ha ma besétálok az orvosom rendelőjébe és azt mondom: “Helló, én Margaret Thatcher vagyok”, az orvosom azt fogja mondani, hogy téveszmés vagyok és felír nekem egy antipszichotikumot. Azonban, ha ehelyett besétálok, és azt mondom, hogy egy férfi vagyok, azt fogja mondani, hogy gratulálok, transzgender vagy!

Ha azt mondanám: “Doktor úr, öngyilkos hajlamaim vannak, egy amputált személy vagyok egy sértetlen testbe zárva, kérem műtéti-
leg távolítsa el az egyik lábamat” – akkor testkép-integrációs zavarral diagnosztizálnának. De ha ugyanehhez az orvoshoz besétálok, és azt mondom, hogy “férfi vagyok, jegyezzen elő melleltávolító műtétre”, akkor az orvosom meg fogja tenni.

A legtöbb egészségügyi szervezet szerint ha le akarod vágdatni az egészséges kezdetet vagy lábadat, akkor mentálisan beteg vagy. De ha le akarod vágdatni az egészséges melleidet, vagy a péniszedet, akkor transznemű vagy.

Legyünk egyértelműek: senki sem születik transzneműnek!

Ha a nem identitás az agyba lenne kódolva születés előtt, akkor az egyiptéjű ikreknek ugyanolyan nemi identitásuk lenne minden esetben. De nincs.

Volt egy kisfiú páciensem, nevezzük Adnynek. Három és öt éves kora között lányokkal, és tipikusan lányos játékokkal játszott – és lánynak kezdte nevezni magát. A szülőket és Andyt egy kezelőorvoshoz küldtem: egyre gyakrabban a gyerekek megtévesztő családdinamikával rendelkeznek, és magukévá tesznek egy tévhitet. Az egyik terápia közepén Andy letette a játék kamiont, felvett egy Barbie babát és azt mondta: “anya, apa, ti nem szerettek engem amikor fiú vagyok!”

A kezelőorvos megtudta, hogy amikor Andy 3 éves volt megszületett a húga, akinek speciális kezelésekre volt szüksége, ezért ő sokkal nagyobb törődést és figyelmet igényelt a szüleitől. Andy tévesen ezt úgy ítélte meg, hogy az édesanyja és az édesapja a lányokat jobban szereti. Ha azt akarja, hogy újra szeressék, akkor lánynak kell lennie. Végül a családterápia segített, Andy jobban lett.

Ma Andy szüleinek már teljesen mást mondanának, azt hallanánk, hogy “ez Andy igazi személyisége, meg kell változtatnunk a nevét, biztosítani kell, hogy mindenki lányként kezelje, máskülönben öngyilkos lesz.” Amikor elérmé a pubertáskor a szakértők pubertásblokkolót adnának neki, hogy továbbra is “lány” maradjon. [...]

Ha egy lány, aki ragaszkodik ahhoz, hogy férfi legyen – és egy évig tesztoszteront szed- már 16 évesen áteshet melleltávolító műtéten. Az Amerikai Gyermekorvosok Akadémiája nemrégiben közzétett egy jelentést, amelyben arra buzdítják a gyerekorvosokat, hogy figyelmeztessék a tinédzsereket a tetoválásokkal kapcsolatban, mert azok marandandóak és hegeseést okozhatnak. De ugyanez szervezet 110 százalékban támogatja a 16 éves lányok melleltávolító műtétjeit, szülői beleegyezés nélkül is, amennyiben a lány állítja, hogy ő férfi, és naponta kapott tesztoszteront egy éven keresztül. “
Forrás: Internet

A TEMPLOMOKAT SEM KÍMÉLNÉ A SZLOVÁK HIMNUSZTÖRVÉNY

A szlovák parlament által elfogadott himnusztörvény a jövőben a templomokban sem engedné a magyar nemzeti imádság elénekését.

A több magyar képviselő által is – tájékoztatásuk szerint tévesen – elfogadott törvénytervezet tiltaná a rendezvényeken a szlovákon kívül bármilyen másik nemzet himnusz elénekését, kivéve ha hivatalos delegáció is jelen van.

A tervezetet a Dunaszerdahely labdarúgócsapatára “írták”, – ahol fergeteges hangulatban 8-10 ezer ember éneklé anyanyelvén a nemzeti imádságot – azonban az új törvény többek között a templomokban sem engedné a himnusz elénekését. A teljesen hajmeresztő elképzelés szerint tehát az egyházi és nemzeti ünnepekkor esedékes szentmiséken és istentiszteleteken sem lehetne elénekelni Kölcsey Ferenc sorait.

Ezt tökéletesen alátámasztja Mózes Szabolcsnak, a Pozsonyi Magyar Szakkollégium igazgatójának kommentárja, amelyet Facebookon tett közzé.

“Gyermekkorom egyik alapélménye, amikor nagy ünnepi misék végén az énekszámkijelzőn felvillant a „306” s mi büszkén énekelni kezdtünk. Akkoriban csak a templomban lehetett eljárásani, elénekelni nyilvánosan a magyar himnuszt – mint egyházi éneket.

Az idei május 15. után már a templomban sem, az augusztus 20-ai himnuszeléklésért hétezer eurós bírságot készíthet a plébános. És azok a polgári társulások és önkormányzatok is, amelyek ünnepséget szerveznek és a végén eléneklik a himnuszt.

A szlovák kormánykoalíció megtiltotta, amit még a kommunisták sem mertek.”

Rabindranath Tagore

Áldás (Gyermeknapra)

Áldd meg ezt a parányi szívet, hófehér lelket,
mely elnyerte az ég csókját a földi életre.
Szereti a nap tündöklő fényét és az anyja
boldog mosolyát.

Nem gondol megvetéssel a porra, és nem vágyik
csillogó aranyra.

Áldd meg őt, és öleld szorosan a szívedre.

Száz keresztúton át idetalált. Ő tudja a
titkát, hogy választott ki a tömegeből téged,
ajtód elé lépett, és kezdedbe fogódzva kérdezte
az útját.

Híven követ, csacsog, és nevet, és a szíve nem
ismeri a kételyt.

Őrizd hitét, vezesd biztos kézzel, és áldd meg őt.
Tedd a fejére a kezéd, és kérd istenedet, hogy
ha parányi lába nyomában vészjósló hullámok
kelnek, fentről kapja a szelet, és kifeszített
vitorlával elérje a béke kikötőjét.

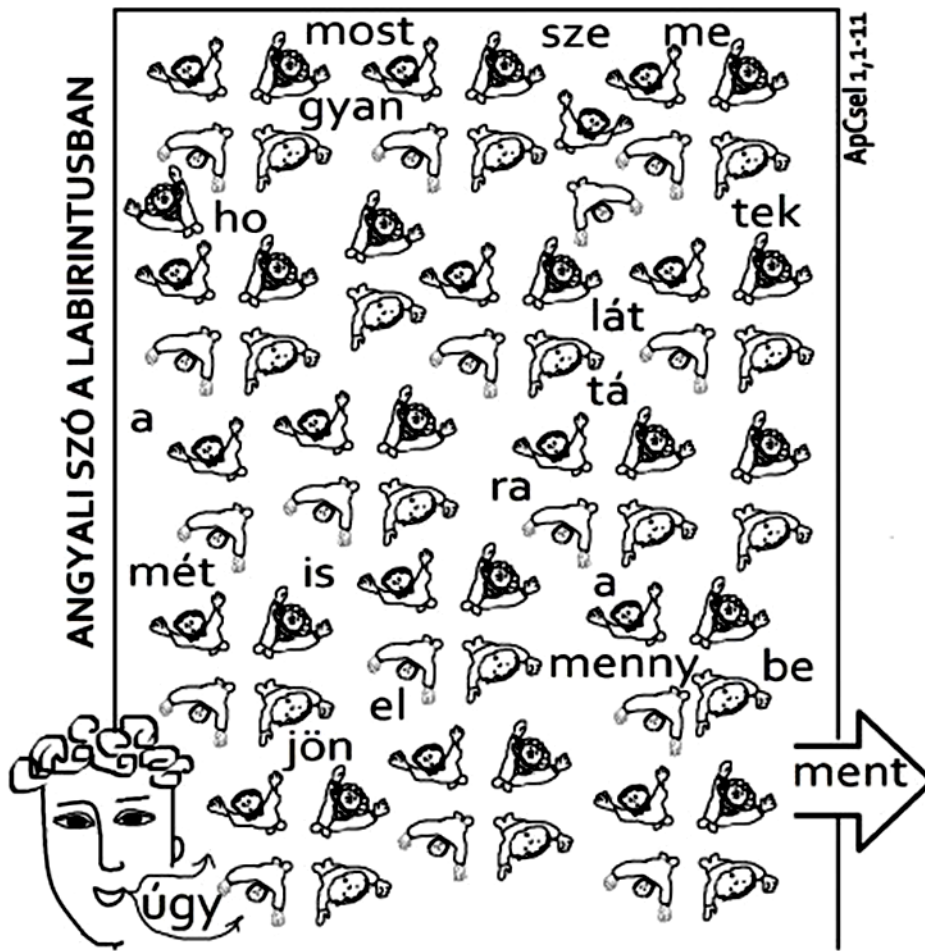
A nagy rohanásban ne felejtse el őt, engedd,
hadd jöjjön közel szívedhez, s a kezéd
pihentesd meg áldón a fején.

G y e r m e k o l d a l

„Galileai férfiak!

Miért álltok itt égre emelt tekintettel?

Ez a Jézus, aki közületek az égbe emelkedett,

Fejzd be a címet! Olvasd össze a szótagokat az angyal szájától a nyílíg!

HITTANOSOK TAVASZI KIRÁNDULÁSA GYENESDIÁS- NAGYMEZŐRE ÉS TAPOLCÁRA

KEDVES HITTANOSUNK!

Zoli atyával merészet álmodtunk. Mivel Szent Jakab a tóti templomunk védőszentje, szeretnénk végig járni veletek a híres El Camino zarándokutat Santiago de Composteláig. Franciaországba, vagy Spanyolhonba nem tudunk elmenni, de Gyenesdiásig igen. Oda indulunk május 25-én, és ott akadályverseny keretében jelképesen elzarándokolunk a célíg.

8 órakor indulunk majd Tótiból (Győrökből 1/4 9-kor), s a gyenesdiási akadálypályánk után a tapolcai tavasbarlang csónakjai várnak titeket. Kellemesen elfáradva érkezünk majd haza az oklevél birtokában este 7 körül.

Ebédre a nagyik gondoskodnak majd!

Szeretettel várnak az Atyák!

MODERN ZSOLTÁR EGY GÖRÖGKATOLIKUS HITTANVERSENYRŐL

„Kérlek válaszolj nekem, Isten, ne csak láttamozd az üzenetem
Uram, szabadítsd meg kezem a telefon szorongatásából!
Add, hogy elmém a könyvek által jóra neveljem!
Mi jut majdán nekem osztályrészü, ha csak a like-okat zsebelem?
Egy sivár fekhely, vagy egy sad face a gyászjelentésemen?
Jajj nekem, hogy influencer csak a sminkemet legyezzen!
Szemem már régóta a virtuális világ rabja,
és a többi ember csak hagyja, sőt jobban tolja, mint én magam!
És mi azt hisszük, hogy ez rendbe' van?!
Ezért írok most neked, kedves ismerősöm, az Isten,
Kérlek igazodjék az én imádságom a te képernyőd elé,
s adj egy új irányt, de nem a divatba, hanem az életbe, most és itten.”

Zene iránt

Mily magányos az ember
mikor mást sem érez,
mint a csendet

Halk zongora szól a háttérben
a Nap derül ki a magas égből
az ajak indít éneklésre

Véredben kering veled
el soha nem engeded
boldogabb lett életed.

Szantner Tamás verse, Nagyatád

"Amikor öreg leszek,
szeretném, ha ráncaim lennének,
nagyon sok ráncom:
a nevetéstől,
a mosolytól, a derútól,
a jószágtól,
a másokért vállalt gondoktól.
Szeretném, ha egész életem
az arcomon lenne,
és mindenki, aki csak olvassa, azt mon-
daná:
ez egy szép történet.

Az arcom táj legyen,
hegyekkel és völgyekkel,
ahol az emberek elveszítik,
de újra megtalálják az utat.
Barázdáiban
tréfa bujkáljon,
szögleiteiben jóság és vigasztalás.
Legyenek síkok, ahol megpihenhetnek,
árkok, amelyekben elrejtőzhetnek.
És szeretném, ha mindenki azt mondaná:
ez egy szép táj.
- Ez egy ember."

Bemutakozik a képviselőtestület

Kenyér Endréné – Vera vagyok. Tősgyökeres lengyeltóti lakos, a szüleim is itt éltek; hívő emberként. Testvéreimmel együtt vallásos nevelésben részesültem. Gyuriga Károly plébános úr meghívására vállaltam el az egyházközségi tagságot, melynek örömmel teszek eleget. Hosszú éveken keresztül virágüzletünkben és temetkezési vállalkozásunkban dolgoztam. Jelenleg nyugdíjas vagyok és nagyon örülök, hogy aktív részese lehetek a plébániai programoknak, és segíthetem a hit terjesztését.

Rab Kriszta NÉHA HALLGASS EL!

Az információ birtoklása hatalom.
Igaz ez a kapu előtti padon üldögélő Juli nénire és Kati nénire, és a párnázott ajtó előtt toporgó legeslegbennfentesebb médiamunkásra egyaránt.

Csak Juli néni és Kati néni pletykál, a médiamunkás meg újságír. Közben ugyanazt teszik: információt osztanak meg. Ha úgy tetszik, hatalmat gyakorolnak.

Amikor Juli néni és Kati néni a padon üldögélve gyakorolja hatalmát, saját kényük és saját kedvük szerint alázzák Borist, magasztalják Bözsit. A médiamunkás más kénye és más kedve szerint teszi ugyanezt.

Juli néni és Kati néni kinőheti magát "az utca hírmondójává", a médiamunkásból lehet szóvivő, megmondóember, esetleg árufeltöltő a szupermarketben.

De míg Juli néninek és Kati néninek van annyi esze/ösztone/taktikai érzéke, hogy aki/ami nem fontos, arról szót sem ejt, a médiamunkásnak mikor lesz?

Míg Juli néni és Kati néni tudja/érzi, hogy a szóbeszéddel éltet és életben tart, a médiamunkás mikor jön rá, hogy a hallgatás is az eszköztárába tartozik, azzal is gyakorolhatja hatalmát?

Mikor lesz annyi esze, hogy nem veszi át, nem osztja meg, nem terjeszti a csak bántani, alázni, eltiporni akaró, információtartalmat nem hordozó fröcsögést?

Mert aki csak bántani, alázni, eltiporni akar, az nem fontos. Az nem viszi előre a világ kerekét. Az szóra sem érdemes.

Videó! PÉCSI RITA: „HOGYAN TANÍT JÉZUS?” AJÁNDÉK PEDAGÓGUSNAPRA!

Valószínűleg kevesen gondolnánk arra, hogy már Jézus is az érzelmi nevelést használta volna példabeszédeiben. A 777 márciusi OFFLINE vendége, Pécsi Rita neveléskutató viszont erre is rávilágított előadásában.

„Az akaratunk a képzeletre támaszkodik. Amit el tudsz képzelni, azt tudod akarni. Amit el sem tudsz képzelni, az képtelenség” – mondta a neveléskutató.

Pécsi Rita felhívta a figyelmet arra, hogy például a nagy értékesítőknél szokták ezt a módszert alkalmazni: vizualizálni. Ez szerinte tulajdonképpen annak a helyettesítése, ami anno az oviban elmaradt. Ugyanis kisgyerekként inkább feladatlapokat csináltunk, ezért nem tudnak vizualizálni felnőtként az emberek, amikor pedig kéne.

„Amit el tudsz képzelni, annak utána fogsz menni. Ezt csinálja Jézus. Azt mondja, hogy képzeld el. Itt van az irgalmas szamaritánus története. Ott jajgat valaki az árokban, ez pedig elmegy mellette, mert éppen ZH-ra készül. Jön a következő, őt holnap minősítik, így ő sem áll meg. Majd jön a harmadik, aki lehajol embertársához. Mit csinál Jézus? Elmagyarázza részletesen, amíg úgy el nem képzeled a történetet, mintha ott lennél. Nagyon részletesen elmeséli, majd a végén csak egy mondat a tanítás.

Ki a te felebarátod?”

Ezt Jézus nem válaszolja meg, mégis mindenki tudja rá a választ. Pécsi Rita felhívta a figyelmet arra, hogy ez gyakorlatilag az érzelmi nevelés.

<https://www.youtube.com/watch?v=rP-cmtBKIf0>

Miasszonyunk...

Bayer Zsolt

A nagyhét első napján leégett a Notre-Dame. Ha száz – Isten adja, 856! – év múlva lesz még Európa, s lesznek még emberek, ez a mondat nagyjából így lesz benne a történelemlétkönyvekben. Mert ha száz vagy 856 év múlva lesznek még emberek és lesz Európa, az azt fogja jelenteni, hogy visszatértünk Istenhez.

S ha így lesz, akkor az is benne lesz a történelemlétkönyvekben, hogy az európai kultúra addig tart, ameddig vannak gótikus katedrálisok. A nagyhét első napján leégett a Notre-Dame. A nagyhét első napján lángokban állt az európai kereszténység, a gótika egyik legnagyobb alkotása; a párizsi lakosok és a turisták pedig kitértek az utcára, és okostelefonjaikkal rögzítették a lángokat. Rögzítik, ahogy hamuvá ég a világuk, hamuvá ég az európai kultúra, Victor Hugo és még sok-sok minden, amiről azt gondoltuk, örökkévaló.

Lángolt a Notre-Dame, és a lakosok kitértek az utcára, imádkoztak és énekeltek. Ez is hír volt. Az egyetlen jó hír az iszonyatban. Talán nem vészelt el még minden. Lángolt a Notre-Dame, és az emberek zokogtak és imádkoztak. Igen, zuhanó repülőn feltűnően kevés az ateista...

A nagyhét első napján leégett a Notre-Dame. Majd megtudjuk, miért égett le. Vagy nem tudjuk meg soha. Amit most tudunk, az mindössze annyi, hogy magyar idő szerint 17 óra 50 perc körül csaptak fel a lángok, két óra elteltével még meg sem kezdődött az oltás, de 20 óra után nem sokkal már megjelenik az első közlemény, amely szerint „a tüzet véletlen baleset okozta, nem szándékos gyújtogatás”.

Az ilyesmit minden más esetben az oltás után hosszú, szakértői vizsgálatokat követően szokták bejelenteni. Most éppen csak sikerült az első tűzoltót felküldeni valahogy egy daru kosarában, hogy egy fecskendőből vízszugarat irányítson a lángoló európai kultúrára, de azt már közölték, hogy nem volt gyújtogatás. Ebből akár azt is gondolhattuk, hogy érdemes gyanakodnunk.

De ez most szinte mindegy. Szinte mindegy, miért is égett le a nagyhét első napján a Notre-Dame. Most annyit kell eszünkbe véteni, hogy leégett. S hogy ezelőtt egyszer már szinte teljesen megsemmisült. Igen, a nagy francia forradalom idején, mikor máskor?

Akkor, amikor mindaz elkezdődött, ami Európa és az európai kultúra mai pusztulásához, romlásához, leépüléséhez, identitásvesztéséhez, rémséges elpuhulásához, előregasszonyosodásához és visszakamaszosodásához vezetett. Igen, akkor is el kellett majdnem teljesen pusztulnia, és most is el kellett majdnem teljesen pusztulnia.

Nem kell sem hívőnek, sem kereszténynek, sem konzervatívnak lenni ahhoz, hogy meglássuk ebben a mélységes mély szimbolikát. Olyan mélységes mély a Notre-Dame pusztulásának szimbolikája, mint a múltnak kútja. S persze a bigott, az engesztelhetetlen ateisták és a legelviselhetetlenebb liberálisok (a francia forradalom idején a Veszettek) is megtalálhatják mindebben a maguk szimbolikáját. Mondjuk egy hirt 2017-ből: „Össze fog dőlni a Notre-Dame, de nincs pénz a felújításra.”

Hát persze hogy nincs! A tulajdonos francia állam évi kétmillió(!) eurót adott a „karbantartásra”. És biztos, hogy a liberálisok, a veszettek sokallották, és elmondták,

miért áldoz az állam egy fillért is egy egyházi intézményre. Kell a pénz másra, például a mások integrálására. Most pedig majd farizeus képpel szörnyülködnek kicsit.

És az sem számít már. Csak az számít, hogy a nagyhét első napján leégett a Notre-Dame. Az számít, hogy az orosz ortodox egyház külügyi referense volt az egyetlen, aki képes volt valami fontosat, valami érvényeset mondani az iszonyat kapcsán. Ezt mondta: „Ez a tragédia olyan intő jel, amit még felfogni sem tudunk, és közel kell hoznia egymáshoz az összes keresztényt.”

Összes. Keresztényt. Így. És még csak most jön nagypéntek. Miasszonyunk segíts, hogy legyen feltámadás!

X-faktor Lengyeltótiban!

Mindenik embernek lelkében dal van - írta Babits Mihály. Ilyen lelket simogató dalokat hallgattunk egy márciusi délelőtt a Lengyeltóti Művelődési Házban.

Lóránt atya és Zoli atya szervezésében X-faktor volt, melyen 72 gyermek állt mikrofon elé. Egyházi zene a könnyed műfajban vonzó volt nemcsak a gyerekeknek a felnőttek számára is. Az együtt éneklés családokat is vonzott, akadtak, akik egyedi dob kísérettel szólaltak meg. Kamasz csoportok szerveződtek, énekeltek. Ima volt ez igazán. Érzések, érzelmek megnyilvánulása, korhatár nélkül. Csodás, mennyei hangok.

Az énekesek utolsó produkciója, az Atyák éneke volt. Ajándék a fülnek és léleknek. Molnár Zoltán kántor úr, a zsűri elnöke, kiemelte a gyermekek bátorságát, elszántságát az értékelésében. 72 embernek adott hitet Lóránt atya és Zoli atya, miszerint képesek a gyermekek a csodára, ha van elég önbizalmuk, és mögöttük áll valaki, aki bízik bennük.

Az Isten azért teremtette a zenét, hogy így is tudjunk imádkozni. /John Lennon./ Igaz. Ezt csináltuk. Jó volt együtt!

Solymos Mariska

Lengyeltóti

Gyermekem, csak a szívedre vigyázz!

Kerekes Károly

Egy jó éve már... Kisírt szemű özvegy iskolai takarítónő keresett fel. Négy gyermeke közül a legnagyobb, akiről az orvos azt állapította meg, hogy szívgyenge, megszökött hazulról. Hetek múlva kapott csak levelet a jó édesanya, a határon túlról. Most vissza akarja hívni. Hogy kell ezt csinálni? Írjam meg neki. Megírtam. Maga is írjon hozzá valamit, saját kezével. Az többet érne, mint az én hosszú levelem. Leül. Szemüveget tesz. Mélyet sóhajt.

Figyelem minden kézmozdulatát. Tolla végéről ez csorog ki: „Gyermekem, csak a szívedre vigyázz!” Megint sóhajt. Mire gondolhatott, nem tudom. Írjak még? – kérdi. Nem, mondom neki, ennyi elég. Biztosan megérti, megérzi mindazt, amit még maga mondani akar neki. S amikor elment tőlem, hosszú ideig visszhangzott a fülemben, vagy inkább talán a lelkemben: Gyermekem, csak a szívedre vigyázz!

Gyermekem, csak a szívedre vigyázz! Mindnyájunknak is szól ez.

A mai embernek is ezt üzeni a Szűzanya: Gyermekem, csak a szívedre vigyázz! Izmod acélos, csodás rekordokat, csúcseredményeket érsz el.

Eszed borotvaéles, a tudományban soha nem remélt magasra jutottál. De a szíved – mintha gyenge volna. Ugye így van? Gyermekem, csak a szívedre vigyázz! Nem az acélizmúákról mondta Jézus, hogy meglátják az Istent.

Nem a borotvaeszüekről mondta Jézus, hogy meglátják az Istent, hanem – emlékszel, hogy is mondta? – „Boldogok a tisztaszívűek, mert ők meglátják az Istent.” S a te szíved, most ugye nem olyan, hogy megláthatnád az Istent? De akkor miért élsz? – Gyermekem, csak a szívedre vigyázz...

1679-ben világraszóló törvényt hoztak az angolok: „Habeas corpus” – legyen tested, legyen szabad emberi személyiséged! Ugyanezekben az években 1675-től kezdve az Úr Jézus kinyilatkoztatja Alacouque Szent Margitnak szentséges Szívét... – Röneszánszot akartok, újjászüle-

tést? Az újjászületett ember a szív embere legyen! Ne a test embere, hanem a szívé! Mintha azt mondaná: Gyermekem, csak a szívedre vigyázz! Az ember ezt nem értette meg Helyesebben: nem akarta! Hogyan? Istennek szíve? Hiszen Isten szellem. Hatalmas Úr, aki ha egyáltalán a föld felé fordul, szava dörgő kiáltás, szemefénye villámlás”, aki előtt minden és mindenki remegve térdre borul. Istennek szíve van? Hát ez lehetetlen! Ember, nem vigyáztál a szívedre, s most megborzadsz a gondolattól, hogy Istennek szíve van! Pedig van! De nem érted meg addig, míg az Ószövetség tökéletlen istenszemléletéből ki nem emelkedsz, s rá nem

jössz, hogy Isten: a te Atyád! Aki a második Személyben testvérünké testesült.

Aki mindenható kezével pinciny gyermekeket cirogat, a gyöngénádszálat le nem törli, a még füstölgő mécsbelet ki nem oltja. Mert szíve van!

Aki villámló szemével világosan tud Magdolnákból szenteket, vámosokból apostolokat, Saulokból Pálokat szelídíteni. Mert Szíve van!

Aki véres lábbal jár szűrös tövises, éles kavicsok között, hogy az elveszett egyetlen báránykát vállal vihesse haza. Mert szíve van!

Aki megbocsát üldözőinek, ellenségeiért imádkozik, eltűrt ostromtatást, meg-feszítettést, halált. Mert szíve van!

Aki halála után is örök áldozatként övéi között marad. Mert szíve van!

Ember! Büszke ember! Tudós ember! Hatalmas ember! Van-e neked szíved? Mert Istennek van!

Erted már, mi van ebben a rövidke mondatban: Gyermekem, csak a szívedre vigyázz!

A világhatalom törvényt hozott: Habeas corpus: legyen tested, szabad emberi személyiséged. S az eredmény a testi bűnök fertője, óceánja! Honnét ez a sok bűn? A múlt század közepén Fouché francia rendőrminiszter a dolgok gyökerére tapint jelszavával: Keresd a nőt! – A Szentlélek által vezetett Egyház ugyanakkor dogmát hirdet: íme a Nő, a nagybetűs Nő, aki magában hordozza a bűntől való szabadulás minden orvosságát, mert ő maga a Szeplőtelen Fogantatás!

Négy év sem telt el egészen, s egy gyermekleánynak, akinek egész teste beteges, esze olyan gyenge, hogy a katekizmust sem tudja megtanulni, sőt a kereszttetést is elvétí, csak a szíve ép és tiszta: megjelenik a

Nő, aki magát Szeplőtelen Fogantatásnak nevezi. Akinek, ugye most már elhihetjük: Szíve van!

Nem parancsol semmit. Csak kér: az egyszerű szív imáját, a szentolvasót, a rózsafüzért. Nem küld senkit, de hív mindenkit. Akinek szíve van Mint Bernadettnek, ennek a lenézett, butácska kis falusi pásztorleánynak. A tekintete nem mond több figyelmeztetést, talán csak annyit:

Gyermekem, csak a szívedre vigyázz! Az emberek nem értik, nem tudják felfogni. Az emberek olyan kicsiny gyerekek. Égi édesanyjuk sütötte ízes kenyérkéhez kicsiny a szájuk, hitük kapuja. Bármily nagyra tátják is egyébként. Mit csinál ilyenkor a jó édesanya? Széttördeli a kenyérkét, s úgy rakja gyermekei szájába. Egy jó fél évszázaddal később apróra elmagyarázza Fatimában a Szűzanya: Azt akarom, hogy Szeplőtelen Szívemnek ajánljátok fel az egész emberiséget! Akarom, mert Krisztus akarja, hogy Szeplőtelen Szívemet tiszteljék! A világ a kárhózat felé rohan! De Szeplőtelen Szívemben van menekülés. Csak ott van! A világ vagy megtér a Szent Szívhez, vagy elpusztul!

Folytatás a következő oldalon!

Jézus Szíve, Jézus Vére, honnan való? Hiszen nagyon jól tudjuk: a gyermek az anyjára üt! Máriából való! Nemcsak egyszerűen „hasonló” hozzá, egyenesen: Belőle való! Csodálkozunk tehát, ha üdvösségtörténeti jelentőségét is összekapcsolja az Egyház? Nem lehet mást. „Amit Isten egybekötött, azt ember el ne váltsa!” Ezt tudjuk és hirdetjük a házasság szentségéről. De miért nem mondjuk ilyen hangosan, vagy még hangosabban Jézus és Mária Szívéről?!

Amikor a kis Bernadett a Szűzanya rózsás lábai előtt az „Égi Hölgy” szavára kaparni kezdte a földet, forrás buggyant elő. Élő és éltető vízforrás, amelytől tízezrek gyógyultak már meg testi betegségeikből és százezrek lelki nyavalyáikból. Mária Szíve kiárad s csodát tesz nap-nap után. „Élő vizek forrása.” De hiszen ezt eddig csak Jézus Szívéről imádkoztuk! Igaz. De nem tartoznak-e össze tökéletesen? Aminthogy Jézus emberi Szívének minden porcikája Mária Szívéből való, ugyanígy a kegyelemnek, mely a Szűzanyából árad, minden porcikája Krisztusból való!

Hiszen Szűz Mária istenanyasága, szeplőtelensége nem saját érdeméből való, hanem Krisztus érdemeinek előrevetítődése! Üdvösségrendünkben tehát a kettőt elválasztani nemhogy nem szabad, de nem is lehet! Jézus és Mária Szíve az üdvösség reménye, a pusztulás felé rohanó világ egyedüli mentsvára.

Van-e neked szíved, ember-testvérem? Meghallod-e a bűvös szót: Gyermekem, csak a szívedre vigyázz! Új élet előtt állunk, az Egyháznak is rőneszánza készül, jó értelemben vett újjászületése. Tavasznyílást érez az Egyház!

Azért imádkozik így: „Isten, ki a Boldogságos Szűz Máriának testét és lelkét, hogy Szent Fiadnak méltó hajléka legyen, a Szentlélek által felékesített...” Amikor és ahol az Isten a Boldogságos Szűz testét és lelkét a Szentlélek által felékesíti, akkor és ott megváltás lesz, akkor és ott Krisztus fog megszületni!

Értsük meg Jézus és Mária Szívének üzenetét! Engedjük lelkünkben visszhangozni a templomban, odakint is, különösen lefekvés előtt: Gyermekem, csak a szívedre vigyázz!

Forrás: Internet

Anyák napi szív-torta recept

Hozzávalók:

Piskótához:

4 tojás
12 dkg porcukor
0,5 tasak sütőpor
12 dkg liszt

Krémhez:

1 csomag tejszínes pudingpor
3 dl tej
1+2 ek porcukor
20 dkg eper
5 kivi
4+2 dl habtejszín
2 csomag vaníliás cukor
2 csomag habfixáló

Díszítéshez:

pirított, szeletelt mandula
eper
kivi

Elkészítése:

Piskóta készítése:

A piskótához az egész tojásokat habosra keverjük a cukorral. Apránként belekeverjük a sütőporral elkevert lisztet, és összeforgatjuk. A masszát egy sütőpapírral kibélelt tortaformába simítjuk.

Előmelegített sütőben, 200 fokon kb 35-40 perc alatt készre sütjük. 15 percig hagyjuk, majd egy késsel óvatosan körbevagdalva leválasztjuk a forma oldaláról. Rácsra fordítjuk, leemeljük róla a forma oldalát és a sütőpapírt. Hagyjuk egészen kihűlni (a legjobb ha előző nap elkészítjük).

Krém készítése:

A krémhez a pudingporból, a tejből és 1 ek cukorból a szokásosnál sűrűbb pudingot főzünk, kihűtjük. Az epret és a kivit megtisztítjuk, kis kockákra vágjuk. 4 dl tejszínt habbá verünk a maradék porcukorral, 1-1 tasak vaníliás cukorral és habfixálóval. Lazán a pudinghoz keverjük, és elosztjuk 3 részre.

A piskótát 3 azonos vastagságú lapra vágjuk, az alsó lapot tálcára fektetjük, megkenjük a krém 1/3-ával, és megszórjuk a felaprózott gyümölcsök felével. Ráillesztjük a második lapot, és azt is megkenjük a krém 1/3-ával, megszórjuk a maradék gyümölccsel. Befedjük a harmadik lappal. A torta tetejét és oldalát bekenjük a maradék krémmel, az oldalát beszórjuk a pirított szeletelt mandulával, és legalább 3 órára behűtjük.

A maradék 2 dl tejszínt kemény habbá verjük a maradék 1-1 tasak vaníliás cukorral és habfixálóval, majd csillagbetétes habzsákba szedjük, és kis rózsákat nyomunk a torta tetejére.

A díszítéshez eper-, és kiviszeleteket használunk. *Jó étvágyat kívánunk!*

HÁRMAN VAGYUNK!

Emmausba több út is vezet:
tört reményekkel kikövezett,

Ketten járjuk, vagy néha többen,
és újra, újra belénk döbben,

hogy meghalt! És el is temették!
A sírkövet lepecsételték!

...hogy feltámadt? és újra élne?...
Ki hallgat ma ilyen beszédre?

Beszélünk szomorúan, halkan,
a szívünk veszik a szavakban,

De mégis:

Irgalmas Isten! Hinni akarunk!
– és észrevétlen –
már hárman vagyunk!

Lukátsi Vilma

Az első „botozás”

Molnár Renáta életmódréner útbaigazításával április 6-án lelkes kis csapat indult a 3M nyomán Lóránt atya, Zoli atya vezetésével. Mertünk útra kelni a kicsit borongós, esőáztatta természetben a vándorlók dalával.

Somogyváron az első állomás a történelmi emlékhelyen volt, ahol merítettünk Szent László király életéből. Elvárásolt bennünket a múlt, a történelem, a modern technika segítségével a régmúltban barangozhattunk. Mentünk, bejártuk a romokat, kilátóról csodálkoztunk rá Somogyország gyönyörű tájaira.

Botokkal indultunk a Szentesisca forráshoz, útbajtva Márta levendulakertjét. Útközben elmél-

kedtünk László király életéről kiosztott forráselemzésről, mindennapi életünkbe beépíthető bölcseségéről.

A forrásnál megpihentünk, elemőzsiánkat elfogyasztottuk. A visszafelé úton megküzdöttünk a sárral; de a napsütéssel a hangulat egyre felszabadultabb lett.

Délután a somogyvámosi Pusztá toronyt kerestük fel. A búzatáblából kimagasló torony fenséges látvány volt a tavaszi napsütésben. Felemelő érzés volt mellette elmélkedni, énekelni, Jézus közelségét megérezni. A zárandoklaton 12 fős csapat vett részt.

Nem volt egyszerű eljutnom a nordic walking programra, komoly szervezés áll mögötte. Jézus szavai jutottak eszembe. Amikor Jézus Mária és Márta házába tért be tanítványaival, Mária Jézus lábánál ült, és hallgatta tanítását. A sürgölődő, dolgos Mártának ezt mondta Jézus: „*Márta, Márta, te sok mindennel törődsz, és téged sok minden nyugtalanít, pedig csak egy a szükséged. Mária a jobbik részt választotta.*” (Lk. 10,38-42)

Ezen a napon mi is a jobbik részt választottuk!

Beráné Szabó Anna
Séta Jézussal Csoport

Mit rejt a kagylóhéj?

Sebek, amik nem múlnak el nyom nélkül

Ne éljünk vissza a megbocsátás kegyelmével

A megbocsátás nagyon fontos dolog, azonban nem teszi meg nem történné a rossz cselekedeteket. Ezért is kell megfontolt szavakkal és tettekkel fordulnunk mások felé, ne éljünk vissza Isten és embertársaink nagylelkűségével.

Volt egyszer egy kisfiú, akinek igen nehéz természete volt. Az apja adott neki egy zacskó szöveget, hogy mindannyiszor, amikor elveszíti a türelmét, vagy veszekszik valakivel, üssön be egy szöveget az udvar végében lévő kerítésbe.

Az első napon 37 szöveget ütött a fiú a kerítésbe. A elkövetkező hetek során megtanult uralkodni magán, és a kerítésbe beütött szögek száma napról napra csökkent: felfedezte, hogy sokkal könnyebb uralkodni magán, mit a szöveget beütni a kerítésbe.

Végül elérkezett az a nap, amikor a fiú egyetlen szöveget sem ütött be a kerítés fájába. Ekkor megkereste az apját, és elmesélte neki, hogy ma egyetlen szöveget sem kellett a kerítésbe ütnie.

Ekkor az apja, azt mondta neki, hogy minden nap, amikor megőrzi a nyugalmát, és nem kerül veszekedésbe senkivel sem, húzzon ki egy szöveget a kerítésből. A napok teltek, amikor egy nap a fiú közölte apjával, hogy már egy szög sincs a kerítésben.

Az apa elkísérte a fiát a kerítéshez, és így szólt:

- Édes fiam, te igen becsületre méltóan viselkedtél, de nézd csak meg mennyi lyuk van ezen a kerítésen.

Ez már sosem lesz olyan, mint azelőtt. Amikor összeveszel valakivel, és amikor egy gonosz dolgot mondasz neki, ugyanolyan sérüléseket hagysz benne, mint ezek itt a kerítésen.

Belemárthatasz egy kést egy emberbe, majd kihúzhatod azt, de a seb örökre ott marad. Mindegy hányszor is kérsz bocsánatot, a sérülés ott marad.

Quo tendis, homine?

Ráth-Végh István Az emberi butaság kultúrtörténete című trilógiájában úgy állít görbe tükröt az emberi gyengeségek, gyarlóságok elé, hogy bárki élvezettel lapozhatja írásait, és derül a sokszor hihetetlennek tűnő olvasottakon, miközben mégsem veszíti el a reményét abban, hogy furcsa világunk előre megy, halad.

Ha valaki venné a fáradságot, hogy korunkat ilyen szemmel vegye górcső alá, Ráth-Végh kötetei után meg sem lepődne tán, annál inkább elámulna azon a sokszor végtelennek tűnő „leleményességen”, amellyel olykor enyhén szólva is agyament dolgokat bírunk kitalálni. Ám a baj ott kezdődik ma, hogy eme kitalációkkal nemcsak magunkat tesszük nevetségessé, hanem világmegváltó eszmeként másokat is rá akarunk kényszeríteni ezeknek mindenki-re vonatkozó törvényként való elfogadására. Rengeteg ilyenről lehet ma olvasni, „hála” a globalizációnak, a világhálónak. Elég csak rádiót hallgatni, tévét nézni vagy a világhálón bolyongani kicsit.

Minap épp azt olvastam, hogy egyre több svéd meg egyesült államokbeli kéri mikrocsip beültetését a bőre alá, hisz ezzel vásárol, bankügyleket intéz, utazik és mennyire jó és könnyű neki. Nem kell sok, s már azt is fogják kérni, hogy az agyukba is ilyen kütyüt ültessenek, mert akkor már nemcsak azt lehet követni, hogy merre járnak, mit beszélnek, mit cselekszenek, hanem azt is, mit gondolnak, uram bocsá', betáplálni, hogy mit gondoljanak. Hogy aztán az ilyen hírek gerjesztése mennyire tudatos – népszerűsítésük végett – az jó kérdés, ám az biztos, mindig akad vevő az efféle találmányos és a kiöltőjének igencsak hasznot hajtó „találmányokra”.

A dolgok ma azonban korántsem ilyen vidámak. Elég, ha belegondolunk az Európára zúduló – értsd zúdított – embertömegre, a Nyugat tudatosan kiváltott dekadenciájára. Vagy a vélhetőleg – az élelmiszer-, tápszer-, gyógyszergyártás során – „csak” többlehasznót hajtó célzattal alkalmazott, de általunk akaratlanul is elfogyasztott iszonyú hormonmennyiség követezvényeként kialakult másság-rengetegre, s az őket védő szervezetek (LMBTQIA) hagymázos elképzeléseire. Vagy a genderelméletre, vagy akár a legfrissebbek egyikére, Kanadára, ahol elszabadultak a dol-

gok a hagyományos értékrend felszámolásának irányában. Nemrégiben jó néhány, a hagyományos keresztény értékrendet érintő rendelkezés, bírósági döntés is született: „2018 nyarától csak olyan szervezetek igényelhetik a hagyományosan adható állami támogatást nyári táborok szervezésére, amelyek elfogadják a liberális kormányzat alapelveit, köztük az abortuszhoz való jogot.

Ezzel a rendelkezéssel olyan, több évtizedes múlttal rendelkező keresztény szervezetek működését lehetetlennítették el, amelyeknek köszönhetően nem keresztény rászorulóik ezrei tudtak tartalmas nyári kikapcsolódásban részesülni térítésmentesen” – olvasom a Magyar Kurírban. Júniusban két kanadai tartomány legfelsőbb bírósága úgy határozott, hogy egy két férfi és egy nő együttélése során megfogant, majd megszületett gyermek jogait az szolgálja legjobban, ha a gyermeknek két apja és egy anyja kerül anyakönyvezésre. „Ezzel a döntéssel megnyílik az út a poligámia és a kommunális együttélés legitimációja felé, illetve afelé is, hogy ilyen módon együtt élő embercsoportok gyermekeket fogadhassanak örökbe.” Néhány nappal

később, Kanada legfelsőbb bírósága egy másik történelmi jelentőségű ítéletet hozott: ennek elszennvedője egy evangéliumi keresztény egyetem, mely jogi fakultásának akkreditációját megtagadták, mert az egyetem szabályzata korlátozhatja az LMBTQAI személyek jogait, akik nem a szabályzatban megfogalmazott, bibliai alapú erkölcsi nézeteket vallják. Bár a szabályzat szövegéből világosan kiderül, hogy a hallgatóktól a szándékot várja el, vagyis azt, hogy fogadják el az abban foglaltakat, és próbáljanak aszerint élni, az akkreditációs bizottságoknak és a bíróságnak ez is sok volt. „A fenti döntések nem festenek túl fényes képet a Kanadában élő keresztények számára. Az mindenképpen látszik, hogy a családról, életéről, szexualitásról szóló keresztény tanítás újra és újra összeakad a jelenleg uralkodó ideológiai irányzattal, akkor különösen, ha egy

keresztény szervezet az elképzeléseit a közéletben is próbálja megjeleníteni.

Nagyon úgy tűnik, hogy ha ez így folytatódik, a kanadai keresztényeket saját politikai kultúrájuk fogja lassan rejtettségre kényszeríteni.” Nos, lehet elképedni, de a fenti történések valóságok. Azt csak halkan tesszük hozzá, hogy a döntések javarészt az ország jelenleg hatályos törvényeivel is ellentétesek.

Az ehhez hasonló történések sora végtelen, sajnós. Úgy tűnik, valóban két világ harcol egymással, de ebben csak az egyik harcol a másik ellen. A védekező fél, azaz mi, keresztények valamiért, valakiért harcolunk. Békés világnézetünkért, magunkért, és ahogy illik hozzánk: tulajdonképpen mindenkiért.

Végül, mert nem jó csak „nehéz” dolgokkal foglalkozni, térjünk vissza a szösszenet elejének hangvételéhez, és elevenítsünk fel egy közismert kérdéssort: „Egy házaspárról van szó, a férj asztmás, a feleség tüdőbajos, négy gyermekük van: az első vak, a második siket, a harmadik halva született, a negyedik pedig örökölte apja betegségét. Az asszony újra gyermeket vár. Tanácsolnád neki az abortuszt? Ha igennel feleltél volna, akkor megakadályoztad volna, hogy a világra jöjjön Ludwig van Beethoven.

Egy ember megerőszkolt egy 13 éves kislányt, aki ettől teherbe esett. Ha te lennél az apja, akkor javasolnád neki a terhesség megszakítását? Ha igen, megakadályoztad volna Ethel Wathers születését, aki egyike a leghíresebb blues-t éneklő fekete énekeseknek. Egy asszony gyermeket vár. Már vannak gyermekei, a férje háborúban van, és ő beteg, nem sok ideje van már hátra. Javasolnád neki a gyermek elvetetését? Ha igen, Szent II. János Pál pápát ölted volna meg.

Egy 15 éves lány állapotos lesz. Nem házas, és a gyermek apja nem a megígért jegyes. Mondanád neki, hogy talán jobb lenne elvetetni a gyermeket? Ha igen, megakadályoztad volna, hogy Jézus Krisztus a világra jöjjön.”

Kell mindezekhez még kommentár? Azt hiszem nem. De sok ima és sok munka igen, hisz kötelességünk nem tétlennek lenni, mikor a Ráth-Végh által egykor megénekelte embertársaink, felebarátaink mai utódai úgy agyalnak ki és tennének kötelezővé „dolgokat”, hogy abba egész világunk belepustulhat.

Pálmai Tamás

Átvétel a Jel újságból

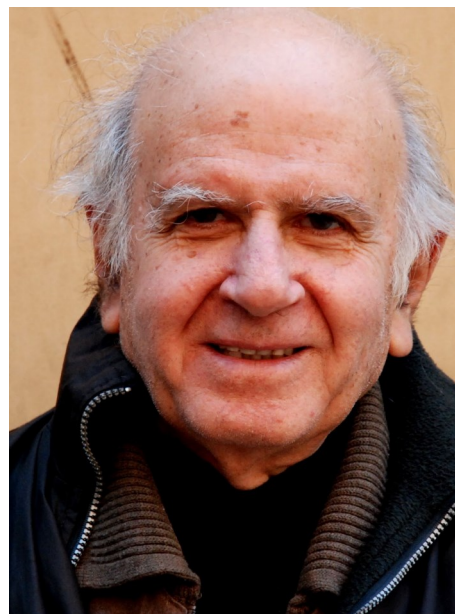
Ha Te nem lennél...

Mondd, ha Te nem lennél,
Ki teremtett volna engem?
Én csak Általad létezem.
Nem volt nevem, alakom, arcom,
Helyem sem volt senki szívében,
Semmije nem voltam senkinek.
Egyszer azonban rám gondoltál,
És én elkezdtem lenni:
Nevemen szólítottál
És én világra jöttem
Örökléted titkából mondtad ki Ne-
vem
Ezt a nevet, amely csak az enyém.
Egyetlen, titkos, titokzatos név,
Amely senki másra nem jó, csak rám,
És senki más nem ismeri, csak Te
Ez a név, amellyel kezdtem és majd
végzem
Amellyel indult gyermekségem
És amellyel majd újra kezdek
Mikor másodszer születek.
Mert akkor tárod föl nekem a titkát,
Azon a fehér kövecsen
Egyszer Te rám gondoltál,
És gondolatod formát öltött,
És gondolatod megtestesült,
Vérre vált és életre kelt:
Az én testem, vérem, életem.
És minden egyes tagom,
Ez a két láb, ezek a lábfejek,
Lépésre, futni, ugrásra, táncra
Karjaim és ezek a kezek
Emberszolgálatra, ölelésre
És hogy áldozatot mutassak be Né-
ked
És ez a test belső erővel,
Hogy a föld anyagát átváltoztassák
belém
És a csodás szerv tovább adni az éle-
tet
És ízlelni boldogságot, szeretni, adni
tudni.
Egyszer Te fölém hajoltál,
Fölém, aki még nem is voltam,
Kezed a sötét földbe markolt,
És sárga agyagba, vörös sárba,
És Te kitaláltál engem és megformál-
tál,
Gondoskodtál róla, hogy előjök
Ősalapjából a világnak, testéből e
Földnek
Anyaszívedből.
Az idő hajnalán gondoltál ki
Hosszú éjszakákon lassan alakítottál,
Hosszú nappalokon megérni hagyta
Saját szívedben
És Te szültél, öröktől, mióta van idő

Mielőtt megjelentél
Ebben a világban.
Te álmodtad meg arcomat,
Képet fogantál rólam mielőtt meg-
születtem,
Láttad a szemem, a bőröm
És ezt a különös hajtat,
Amelyből egy szál sem vész el
Akaratodon kívül.
Te alakítottad ki ezt a száját ajkaim-
mal
Mosolyra, szóra, csókra
És embert újító lakomára
És hogy összecsucukjam, egybezarjam.
Ezek az ajkak vággyal telve,
Hogy ihassanak a dolgok forrásából
A Te alkotásod
És ez a torok, ezek az ínyek
Ízlelni, hogy milyen jó vagy!
Fölém hajoltál és testet teremtettél
nekem
Fölém hajoltál és teremtettél szá-
momra arcot.
Fölém hajoltál az első hajnalon és
Karjaidba vettél,
Te - aki élsz,
És száddal számon adtál életet,
Életedet.
Csókod, leheleted lényemre hatolt,
Ereimbe, minden tagomba
És mozdult a testem
És szemem kinyílt,
És néztelek
És láttam tekinteted,
Láttam mosolyod.
És megértettem,
Hogy életem Te vagy,
Istenem, mindenem
Ha Te nem lennél,
Mondd, én hogy lehetnék?
Én csak Általad létezem,
Csókod által, leheleteddel,
Életeddel.
Egyszer rám gondoltál,
Mikor még nem léteztem,
Te adtál nekem nevet, testet, arcot,
Hasonlónak alkottál Önmagadhoz,
Képesnek, hogy értsek, szeressek.
A magad élő állagából és lényedből
Megszültél engem.
Fogantál, mint anya és kihordtál,
Világra hoztál.
Tőled vagyok,
Általad.
Ha Te nem lennél, mond, én hogy
lehetnék?
Mint gyümölcs a fához, kötődöm
Hozzád,
A semmi felett megélem magam,
De Hozzád kötve,
Az éjjel felett, az örök űrben,
De hozzád kötve.

Mint a még meg nem született, aki
édesanyjával egy
Az élet köldökzsinórján, mely nélkül
nem lenne,
Így vagyok egy Veled,
Életedhez kötve,
Amely átcsobog rajtam minden pilla-
natban.
Mint a csöppség veszi anyja tejét,
boldogan,
Emlőjén csüngve,
Szájamat úgy illeszttem anyai emlőd-
re,
Hozzád, ki mindig új szívverést aján-
dekozol.
Mint a gyermek anyjához bújik szo-
rosan,
Önfeledten alszik a világforgatagban,
Viharokban és vaksötétben,
Így bízom Rád magam.
Ha Te nem lennél, Szerelmem, Éle-
tem,
Mondd, ki teremtett volna engem?
Hogy létezhetnék? Miért léteznék?
Kiért léteznék?

(P. Henri Boulard S.J.)

„A szeretet művészet: sze-
retetni anélkül, hogy uralkod-
nánk, közel lenni anélkül,
hogy elnyomnánk, szabad-
ságot adni anélkül, hogy
elhagynánk, és mindvégig
vele maradni.”

- Jörg Zink

Rózsakedv és acélerő

Ezek a sorok már a nyomdában voltak, amikor hazafelé vettem az utam az extravagáns épületből, ahol lelkes hallgatóság előtt programot hirdetett az országot kormányzó politikai pártszövetség

Amikor ezt a cikket írtam, úgy képzeltem, egyedül bandukolok, körülöttem az emberek élvezik a panorámát, az ablakok függönyei mögött villódzó fények sejtetik, hogy megannyi elemző, politikus és politológus már élteti vagy ízekre szedi az elképzeléseket a televíziós stúdiókban: kiki meggyőződése, szimpátiái és érdekei szerint.

Gyalog indulok északnak a Duna partján, és magamban mormolom az én programomat. Nem politikai manifesztáció ez, csak egy suttogás, zörrenés, makacs remény. Ötvenkilenc évesen, betegen, talán mégis bele lehet szippantani a végtelenbe itt, a Duna partján. Még lehetnek terveim, ha délután alig is indultam el, mert fájdalmak és sötét gondolatok gyötörtek. Most egy kicsit jobb, bár bedagadt a lábam, és örömpiros pillangók sem repkednek körülöttem.

Magányos sirály visítva köröz a víz felett, majd a szürkességbe hull. Prédára csapott le, vagy szédült kóválygása a part kövein ért véget örökre? Az első gondolatom az élet. Száz éve olcsó volt az élet: háború, káosz, terror, idegen megszállás. És vajon száz év múlva hogyan lesz? Él-e magyar szó még itt, a Duna partján? Egészen biztosan, ha béke lesz. Békesség, megértés és legalább ebben egyetértés.

Az ember azt gondolná, ilyen evidenciában talán meg lehetne egyezni, annyi lélekölő, erőszibbasztó, szellemragyogását elhalványító évtized és évszázad után. Nem vagyunk mi békebontók! Aho- gyan sohasem mi voltunk. Legfeljebb szép szent ékszerünket, szabadságunkat védtük és védjük. Legyen béke már! – kiáltotta a költő száz éve, de nem békét kaptunk, hanem azóta egyetlen napra, egyetlen pillanatra sem szünetelő háborút. Meghasonlást. Megszállást. Meghunyáskodást és időnként lelkünkben a duhaj fellegruhanást. Szívós fajta vagyunk, de nehéz állandó vészben élni. A halk ima segít, de ezen a tájon az ima mindig szomorúan szól. Lehet, hogy csak akkor imádkozunk, ha nagy a baj, pedig éppen akkor kellene alázatosan, meztelenül és nem csüggedve hozzá hajolni, amikor hív az Isten, és béke van.

A béke mellé szabadság jár. A szabadságot sokan összetévesztik az érvényesüléssel, a boldogulással. S ha az nem jön, szidják a világot, megkérdőjelezzik a szabadság létét is, nekik az a szabadság, ahol pilátusok lehetnek, de semmiképpen ne kelljen találkozniuk Jézussal. A szabadság átéléséhez számos inger is szükséges, de leginkább hit a jövőben, hit önmagunkban, nevezhetnénk egyszerűen bizakodásnak is. A szabadság nem rombol, a szabadság épít, de tombolni is tud, el is szabadul-

hat, mint egy fenevad. Anarchia, terror lehet a következménye. Ezért kell kordában tartani értelmes törvényekkel, szilárd erkölcsökkel, szíven előmlő nemzeti kultúrával, izgalmas, szépre ámuló izléssel.

Ha béke lesz, szabadság is lesz. Vágyak szerinti érvényesülés mindenkinek persze nem. Túl sok a maga képességeit félreértő ambíció. Ebből fakad a frusztráció, a békétlenség, a lázadás, a törtetés és általában a boldogtalanság. Minálunk nagyon sok az ilyen élet. Megvan ennek a történelmi, kulturális oka. Azt kiáltja az ilyen ember a zsúfolásig kihalt tereken: Elnyomás! Diktatúra! Csalás! Pedig csak halálra gyöttri az izgalom, mert a képességei nem predestinálják a vágyaiban élő szerepekre. S aztán gyakran jön a szélsőséges összeomlás. Lehetne kiváló szakács, gépész vagy villamosvezető, talán boldog is, de neki az nem élet. Talán józan éjeken meg is vallja önmagának, hogy a tisztas élettől fél. Mert nem képes megállni a helyét. Veszélyes az ilyen ember a szabadságra, gyakran lázas, erőszakos, magányos, segítségért könyörög, és nagy baj lehet, ha nem segítséget kap, hanem uszítják, hergelik, és lesz valami örült dühű és tagadású fiók-Coriolanus, aki a békét veszélyezteti.

Isteni és emberi program a gyermek, köszönöm, hogy gyermekeim vannak, őseimet, szerelmemet idéző szépséges életek. Unokáimat is köszönöm, legfeljebb azért drukkolok, hogy a legkisebb, Péter Károly is szundizzon egy kicsit jobban, és úgy kelljen reggel ébresztgetni: ébredj, kicsi fiú, váltsd fel éji képzeleted – az álmokat – csiklandó szellőben kacagó játékkal, virágzirmokban illatok kergetésével, sünt követő rémült kíváncsisággal. S a lányok nyári zápor után úgy vessék rá magukat a konyhában az ételre, hogy ujjongva, örömmel töltsék meg a bendőjüket lángossal, zsíros kenyérral, hideg bablevessel, mákos-meggyes réteszel, mint egykoron én a felcsúti és szári „tisztá konyhában”. Ezek biztos helyek voltak: konyharuha alatt a háromkilós kenyerek, bödönben a zsír, üvegen a lekvár. Más terítők alatt sütemények, lángosok, pogácsák, sós-sajtos-köményes ostyák. Soha nem az volt a baj, hogy sok készült valamiből.

Béke, szabadság, gyermek, hát ez az értelmes jólét. Az értelmes jólét. Mert az étel nem ment soha veszendőbe, én nem láttam, hogy valamit kidobtak volna. Szerintem szemeteskosci sem járt. Ha mégis megmaradt valami, ment a moslékba a malacoknak, a csont a kutyáknak, a tyúkok felzabálták a szemétdombot – kapirgáltak hófúvásban, napsütésben –, a többi meg trágyává nemesült. A gyümölcsből pálinka meg bor lett, aztán már mindenféle

„aromákkal” likőrök is. A tűzhelyben a haszontalan fa meg a kukoricacsutka égett, a dunyha olyan vastag volt – tollal tömve –, hogy télen is megvédett a hidegtől, ha a kályhában vagy a sparheltben csak pislákol a parázs, és már alig adott valami meleget. A tejet kannában tárolták, és még a városokban is cserélhető üvegen terjesztették. A szódavizet egyszer egy héten hozták, az üvegeket kicseréltük, hogy újratöltsék. (Ebből kevesebb fogyott, mint a borból, mert pénzbe került.)

A városokban is így volt. Műanyag palackban sem üdítő, sem más nem volt, pláne tej papírdobozban vagy műanyag zacskóban. A dobozos sör dísz tárgy volt bizonyos kocsmákban, lakásokban, ahová kamionosok vagy mások hozták „nyugatról” ilyen csodát. Tudom, hogy ennek vége, de értelmesebben azért berendezhetnénk ezt a földet. És ez sem sikerülhet a Teremtő nélkül, kivált ellenére.

Ekkor már az Erzsébet hídnál járok majd, minden szeméttartó edény tele lesz fémdobozokkal, műanyag palackokkal, körülöttük is már kis szeméthegek, madarak kapirgálnak egykedvűen, és találnak is valamit, esetleg darabkát egy hamburgerből, kis gyrost, és kedvesen csevegnek: „Gyönyörű nap. Hogy aludtál az éjjel?” Nem, nem tetemet a földet, „zöld” sem vagyok, mert a „zöldség” üres politika, de fülembé jutott már egy holdbeszélgetés, hogy figyeljünk, vékony a mezsgye, ahol átjut hozzánk a nap éltető fénye.

Érteni a madarak szavát, ha szólnak, szólniuk kell. Érteni az embereket – ezeket is, azokat is –, ha éppen nincsenek a szószéken. A honi kozmopolitákat a földi kozmoszba küldeni, és aztán megkérdezni, tényleg nem akarnak-e magyarok lenni? A sok vén és koravén, szétomlani készülő nagyokost, akiket már csak a rögeszmék, gyűlöleteik és a számlatömbjük tart össze, kitenni egy kicsit a napra. Hogy érezzék: az élet az övék is, az ország az övék is, a nemzet az övék is, a hangtalan csókoké, a bennünk zengő világé, az értelmes munkáé, az erkélyről elégedetten szétnézőké, a minden nap újrakezdőké. Azoké is, akik némán merengenek a fejfák mellett. Hogy érezzék: István király intelmei nincsenek ellentétben szép magyar baljósatainkkal. Az élet ezen a földön elmúlik, s most, mikor olyan jól esik a nap melege, egészen biztos, hogy a gyermekek önfeledt kacagása, anyanyelvük boldog felcsillanása maga a tavasz és maga az ösvény az örökkévalóságához.

Az erdők, mezők illatát soha meg nem érőket sétára hívom. Nem messzi idegenbe, csak oda, ahol a levegőbe harmat könnyűsége emelkedik, s a friss szellők vékony fiúk és bársnyos lányok ölelkezésének örömét hozzák. A duhajokat finom szóval nyugtatnám. A lelküket eladókat Jézus elé vinném. Ő biztosan megbocsátana. Ha mégis halottas ének hangzana, akkor is azt kívánám: Uram, békességet adj! Békességet, amelyben – Arany szavaival – rózsakedv és acélerő hordozza a jövőndőt.

Szerencsés Károly

”AZ ORVOS CSAK KEZEL, MÍG A JÓISTEN GYÓGYÍT” – INTERJÚ DR. CSÓKAY ANDRÁSSAL

Dr. Csókay András idegsebész, szakmájának egyik legelismertebb személye. Szakterülete többek között a koponyasérülések és a mikroérsebészet is. Mégis úgy gondolja, hogy ő csak kezel, Isten pedig gyógyít. Nyitottságának köszönhetően mély és tanulságos interjú készíthettünk vele, tabuk nélkül beszélt múltjáról, kislánya elvesztéséről, hitéről de a 777 olvasóinak is fontos üzenetet fogalmazott meg. Nagyinterjú Dr. Csókay Andrással!

Szívből gratulálok, hiszen nemrég Budapest díszpolgára lett: mit jelent Önnek, hogy a szülővárosa kitüntette?

Az ember mindig elgondolkodik, hogy mivel érdemelhet ki az elismerést, úgy vélem, hogy az evangelizációs tevékenységem az oka a kitüntetésnek: ez számomra egy kijelölt irány, amelyhez komoly lelki erősség kell.

Az én feladatomban az orvostudományt újraevangelizálni.

Ha a tudományban próbálsz Istenről beszélni, akkor előbb-utóbb egy óriási negligencia vesz körül. De én rendületlenül tanúságot teszek arról, hogy minden tudományos ötletemet – amitől jobban gyógyulnak a betegek – imában kaptam. Ez pedig nem „píszí”, ezt gyakran megtapasztalom. Ezt a díjat tehát a Jóistennek köszönhetem, de a Honvédkórház idegsebészeti munkatársainak is hálás lehetek, mert el tudnak fogadni. Végül is mára nagyjából a tudomány is igazolta a feltámadást, a teremtést és a Biblia igazságait.

A közvetlen kollégái nem tekintenek Önre furcsán a hite miatt?

Óvatosan, de nagyon kedvesen tekintenek rám: mint egy jámbor vallási örültre, de hát nem vagyok az! (Nevet). Ez borzasztó dolog: ha te kimondod Jézus nevét a munkahelyeden, akkor furán néznek rád. Nemrég Belgrádban jártam egy konferencián, ahol azt mondtam, hogy az orvos csak kezel, míg a Jóisten gyógyít, ezen pedig voltak, akik felháborodtak.

Most is olyan átéléssel beszél a hitéről, amely egészen ritka még keresztény körökben is. Nincsenek soha megindításai?

Dehogynem! A legnagyobb megingásom akkor volt, amikor megtaláltam a 10 éves kislímat megfulladva a kerti medencénk húszcentis vizében, aki egy epilepsziás roham keretében szédült oda. De ha arról az alapról indulsz el, hogy Isten jobban szeret téged, a családot, a gyerekeidet mint te magad, akkor minden tragédia drámává szelődül, ahol ugyan van katarzis, de a végén felemelkedés van.

A felesége korábban úgy fogalmazott egy előadáson, hogy „eszünk ágában sem volt Istent vádolni a kislíunk halála miatt”.

Valóban nem vádoltuk Öt egy pillanatra sem, de iszonyatosan depressziós voltam másfél éven keresztül.

A hite mentette ki ebből?

Abszolút, csak a hitem. És nem a tanult hitem, ez az igazán érdekes! Rengeteg dolgot tudhatunk Istenről, de mégis kell egy szívbeli megtapasztalás: ha ez megtörténik, akkor jössz ki az örvénylő spirálból. Csak az értelem hitével nem tudsz kijönni a mélypontokból. Nagyon sokáig eljutsz, de nem leszel boldog, örömet sugárzó keresztény.

Sokszor találkozott az élete folyamán a halállal, ám azt hiszem ezt követően mégis teljesen máshogy gondolkodik már róla.

Igen, és azt látom a mai fiatalokon, hogy nem tudnak mit kezdeni a halállal. Én nagyon sokat gyakorlok friss halottak boncolásával: a fiatal tanulók az elején lelkesek, de az első órákat követően már sokan lemorzsolódnak. Ha hinnének a feltámadásban semmi problémájuk nem lenne, de így, hogy sokan nem hisznek benne már baromi sok gondjuk van vele. A keresztények nagy része a lélek halhatatlanságáig eljut, de odáig már nem, hogy egyszer újra egyesül majd a megdicsőült testével. Mert keveset imádkoznak. Én is abba a hibába esek, hogy gyerekeimnek állandóan Istenről beszélek, ahelyett, hogy Istennek beszélnék többet a gyerekeimről.

És ez kontraproduktív lesz, mert azt mondják, hogy „Apa, hagyjál már

békén!”.

Nemrég feleségével Marosvásárhelyen jártak, ahol a Házasság Hete keretein belül tartottak előadást: szóba került a házasságuk korábbi válsága is, hogyan tudták megmenteni és újra felépíteni a kapcsolatukat?

A megbocsátás – ez a kulcsszó. Nagyon sokszor azt hisszük, hogy már megbocsátottunk, de ha mélyen magunkba nézünk, akkor azt látjuk, hogy a szívünkben még ott van a harag. Ezért kell sokat imádkozni: borzasztó nehéz, de azért a férjért is kell, aki szemétkedik a feleségével, akivel ráadásul három gyermekük van. Én is pontosan ezt tettem a feleségemmel. Összeszorított foggal, de imádkoznia kell azért a bűnös emberért. Házasságot törni nemcsak harmadik személlyel lehet, hanem alkohollal, munkával, bármilyen függőséggel, még bélyeggyűjtéssel is.

Önmagának nehezebben bocsátott meg, mint a felesége Önnek?

Elképzelhető. Tudni kell megbocsátani magadnak, a másoknak – és Istennek. Vannak olyan helyzetek, amikor haragszunk Rá, és csak az imával tudjuk ezt feloldani.

Folytatás a másik oldalon!

Magának és Istennek is megbocsátott a legnehezebb időkben?

Istennek biztosan. Magamnak nehezebben: gyakran még most is fogom a fejemet, hogy milyen ostoba badarságokat csináltam korábban. Az a borzasztó, hogy az én korábbi életvitelem teljesen átlagosnak számít, ezért keltenek a tanúságtételek. Például, amikor azt hallja valaki, hogy engem mennyire megviselt a kicsapongó életem, lehet hogy magára ismer és elkezd gondolkodni.

Az előadásaiban vagy ebben az interjúban is olyan mélyen kitárulkozik, amely szinte példátlan. Ahogy a kislánya haláláról, vagy a házassága korábbi válságáról beszél, honnan van ereje ahhoz, hogy ennyire megnyíljon?

Az igaz, hogy volt bennem már fiatalkoromban is egy kis feltűnési viselkedés, még az újbóli megtérésem előtt. Egyetemistaként a bulikon azon versenyeztünk, hogy ki tud jobban berúgni, a győztes pedig sárga trikót kapott a Tour de France mintájára, és nem tagadhatom, hogy volt pár győzelmem. A Jóisten pedig azt gondolhatta, hogy „na Andriskám, ha ennyire szeretted kitűnni és sárga trikókat gyűjteni, akkor most gyerünk, megkapod”. Soha nem voltam jó sem magyar irodalomból, sem nyelvtanból, soha nem tudtam jól előadni. Dadogtam gyerekkoromban, mert balkezes voltam és átszoktattak jobbkezesre.

Isten ajándéka az, hogy tanúságot tudok tenni Róla.

A mély dolgokat pedig nem hagyhatom ki: nevetséges az a tanúságtétel, amelyben nem vagy őszinte. Hogy honnan kellett feltápázkodni, hogy orvosként milyen mélyre jutottam. Volt, hogy abortuszra adtam tanácsot. Nem hazudhatok sem magamnak, sem másnak a múltamról.

Ami a nyitottság mellett nagyon fontos, – és ezt a gondolatot Balczó Andrásról hallottam – hogy ne árulj el több hitet magadról, mint amennyi van benned. Lehet itt szépeket beszélni, de ha a cselekedeteiddel nincsen összhangban, akkor ott nagy baj van.

A 777 olvasóinak jelentős része még egyetemista, pont abban az életkorban vannak, amikor Ön a sárga trikókat gyűjtötte. Mit üzenne nekik, úgyis kérdezhetném, hogy mit üzenne korábbi önmagának?

Vegyünk egy sportpéldát, azt úgyis szeretik a fiatalok: ha nem edzel, akkor kiütnek és véged van. Hiába voltál korábban világbajnok, ha nem edzel, akkor egy kutyaütő is kiüt. A legprofibb hite a kisgyerekeknek van, azt még a Szentatya sem éri utol. Az az igazán tiszta szívből jövő hit. De miért veszítjük el?

Mert kamaszodunk, gyakran rossz kompromisszumokat kötünk, előkerül a testiség, a szexualitás, amelyet természetesen nem támogathat az egyház. Ezt viszont nem gyónjuk meg, tehát már nem is áldozunk és fokozatosan

távolodunk el. És ez odáig vezet, hogy már nem hisszük el Isten végtelen irgalmasságát, és azt mondjuk, hogy inkább elhagyjuk a templomot és maradunk a bűnös élet mellett. Lehet, hogy járok vasárnaponként misére, de csak megszokásból már.

A Jóistent pedig bedobom egy talicskába, és arra tologatom, amerre én jónak látom.

Nekem sok idő kellett, amíg visszatértem a templomba, óriási tekergő volt. Persze a végén elkezd az emberben megszólalni a lelkiismeret, de nem biztos, hogy mindenkinek lesz ereje és bátorsága hazaindulni a disznóólból.

De jó, hogy ezt szóba hozza: olyan sok embernél hiányzik ez a bátorság, azt mondják, hogy a bűnös életük miatt már nem méltók Isten szeretetére, pedig arra nem is lehet méltóvá válni.

Ebben nagyon igaza van, nem lesz méltó, maximum csak méltóbb. A szabad akaratból kell egy döntést hoznunk, mégpedig jó döntést. Fel kell ismernem, hogy nem vagyok külön, mint a többi ember. Ha mélyen vagy, akkor sem vághatod el a köldökzsinórt. Visszahegeszt-heted később, de borzasztó idővesztés, nem éri meg, ezt látom a saját példamon is.

Rengeteg – talán nem ennyire mély – interjút adott az utóbbi időben, elsősorban a bangladesi számi ikerpár kapcsán. A közös pont az interjúban, hogy mindig szóba hozza Istent: ez egy tudatos misszió az Ön részéről?

Abszolút tudatos, különben miről beszéljek? De ettől még nem biztos, hogy sikerül a műtét, de az hogy idáig eljutottunk az teljes mértékben az imádságnak köszönhető. A csapat mérhetetlenül erősen vallásos, imádkozó emberekből áll. Ha valamiért sikerül, csak az imádság miatt fog. Ha pedig nem, akkor valamit elszámítottunk. Óriási a halálozási arány ezeknél a műtétknél, sokat kell imádkoznunk, és még többet számít az a sok ima, amelyet kapunk.

Martí Zoltán

Átvétel a 777 portálról

MÁJUSI PROGRAMOK:

- Május 1.** Karaoke versenyen induló gyermekek kirándulása a Kis-Balatonhoz
- Május 3.** Olvasókör
- Május 11.** Botozás A somogybabodi Szent Kúthoz
- Május 18.** Tavasi egyházközségi kirándulás
- Május 25.** Hittanosok tavaszi kirándulása
- Május 31.** Tábortájékoztató a hittanosok szüleinek
- Május 31.** Felnőtt katekézis

Adományozási lehetőség a táborra!

Hangzóanyagot bocsátunk útjára. 21 gyönyörű vers hallható rajta, Angelo Branduardi szívbemarkoló zenéjével.

A CD „kikiáltási ára” 200 Ft lesz, amit ki-ki megtoldhat annyival, amennyit pénztárcája és szíve enged.

Az összegből hittanos táborozóinkat segítjük, hogy aljuthassanak a festői szépségű Vértesbe, és részesei lehessenek a nagyszerű élménynek: portyáinknak, kalandjainknak.

A kiadványt Lengyeltótiiban Ritecz Erikánál, Nagyatádon Vida Zoltánénál, Nagykanizsán Bükiné Szabadits Ilonánál vásárolhatják meg.

Gyere velünk!

2019. május 18-án a Szent Jakab Plébánia egyházközségi kirándulást szervez. Útvonal Kisbér, Majk, Tatabánya, Komárom, Komarno.

A kirándulás folyamán meglátogatjuk a kisbéri Mini-Magyarország Makettparkot, a majki Kamalduli remeteséget, Tatabányán a Gerecse Látogatóközpontot, Komáromban a Monostori erődöt, és a nap végén a felvidéki Komárnóban vacsorázunk. Töltsünk együtt egy kellemes napot! Várjuk szeretettel!

A kirándulás 7000 Ft-ba kerül, minden költséget tartalmaz, diák és nyugdíjas igazolványt hozzanak magukkal!

Jelentkezni: Solymos Mariskánál lehet a 06/30/5277211-os telefonszámon.

21. hittanos tábor

Csókakő vára

Nagy csobbanások

Sziklamászás

A Turul Tatabányán

Sárkányhajózás

Keresztés hadjarat farmerban!

Nyári táborunk helyszíne:
Nagytagyospuszta
(Tata és Tatabánya között)

Időpontjai:
Lányok: júl. 8-13.
Fiúk: júl. 15-20.

Szülői tájékoztató:
Lengyeltóti: 2019. máj. 31. du. 5 órakor
Szőlősgyörök: 2019. május 31. este 1/2 7 órakor
Jelentkezni indulásig lehet!
Hittanost, nem hittanost is szeretettel várunk!

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebania@hotmail.com, honlap: toti.plebania.hu

Telefon: 30/4976520